

# Làm Năm Vùng Không Phải Làm Đại Tẩu

## Contents

|                                            |          |
|--------------------------------------------|----------|
| <b>Làm Năm Vùng Không Phải Làm Đại Tẩu</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                      | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                      | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .                      | 7        |
| 4. Chương 4 . . . . .                      | 10       |
| 5. Chương 5 . . . . .                      | 15       |
| 6. Chương 6 . . . . .                      | 19       |
| 7. Chương 7 . . . . .                      | 23       |
| 8. Chương 8 . . . . .                      | 27       |

## Làm Năm Vùng Không Phải Làm Đại Tẩu

---

### Giới thiệu

Tên gốc: Thị tổ ngoại để bắt thị tổ đại tẩu Thể loại: Nhân duyên tình cờ gặp gỡ, sảng văn, hiện đại, thoải mái không ngu

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-nam-vung-khong-phai-lam-dai-tau>*

### 1. Chương 1

Tổ trưởng cục cảnh sát: “Viễn Nhạc à, nhiệm vụ lần này cậu phải làm thật tốt. Tuy rằng cậu là người mới, nhưng mà tổ chức tin ở cậu!”

Lâm Viễn Nhạc: “Đúng, tổ trưởng, em nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Tên cảnh sát tay mơ ánh mắt sáng rực, đối với nhiệm vụ đầu tiên này hết sức kích động.

Đám cảnh sát phía sau xì xào bàn tán: “Viễn Nhạc sẽ không vừa thâm nhập vào đã bị phát hiện đấy chứ...”  
“Thực khó mà nói, dù ai làm năm vùng thì trò chơi này cũng chưa từng thắng lợi...”

Tất cả mọi người lau mồ hôi, vẻ lo âu sâu sắc.

Đây là khung cảnh ở cục cảnh sát ba tháng trước, mà bây giờ, Lâm Viễn Nhạc khuôn mặt sầu khổ đang ngồi xổm ở cửa ra vào của một cứ điểm, “Ai, Viễn Nhạc, đi đi, thu phí bảo kê.” Phía sau có người gọi, Lâm Viễn Nhạc gằm mặt đuổi theo. Kỳ thật lúc mới bắt đầu hắn vô cùng hưng phấn, xoa tay tỏ vẻ nhất định phải thu thập tốt chứng cứ về đám người làm xằng làm bậy này, kết quả...

“Ôi!!! Nhạc Nhạc tới rồi, đến, cầm lấy dưa leo đi, dưa leo này ăn ngon lắm!” Bác gái Lý bán đồ ăn nhét vào tay hắn một túi dưa leo.

Lâm Viễn Nhạc vừa cười tủm tỉm nhận lấy cái túi, vừa suy ngẫm chuyện của bản thân mấy ngày qua. Ban ngày sáng sớm đều giúp đỡ ông lớn bà lớn dọn quán, tán gẫu, hù, tục xưng thu phí bảo kê. Sau đó mang một túi rau quả về cho nhà bếp, rồi sau đó mới đi đến từng công ty làm công tác bảo vệ.

Lúc Lâm Viễn Nhạc xâm nhập cứ điểm này, công ty đối ngoại tuyên bố làm công tác bảo kê, nhưng hẳn điều tra ba tháng phát hiện, thật sự là làm bảo kê...

Người liên lạc: “Viễn Nhạc, cậu có phải căng thẳng quá hay không, phải kiên nhẫn, cậu phải tin rằng bọn họ đều là một đám phần tử nguy hiểm cùng hung cực ác!”

Lâm Viễn Nhạc liếc mắt nhìn đại hán áo đen cao một mét chín vẻ mặt thẹn thùng đang chuyện phiếm cùng bác gái bên cạnh “..... Ừm”

Dù hẳn nói với người liên lạc như thế nào, căn bản cũng không ai tin. Lâm Viễn Nhạc cũng mù mờ, bọn này chuyện xấu không làm, ngược lại thấy việc nghĩa thì hăng hái theo chân làm không ít. Trong công ty kia một bức tường đỏ chói màu cờ thi đua, nhìn đã thấy bội phần chính nghĩa. “Tổ trưởng, em cảm thấy em đây không giống đang lặn lội xã hội đen, sai rồi, anh đừng mắng em, tuần trước tên trộm kia chính là bọn họ bắt đấy, anh còn đi theo nói muốn bắt tay với lão đại của em mà...”

Tổ trưởng ở đầu dây bên kia: “..... Ai bảo chú trực tiếp liên lạc với anh.”

Lâm Viễn Nhạc: “Chuyện này, tổ trưởng, công ty còn mỗi tháng cho phí nạp điện thoại đầy đủ, không nên lãng phí. Này này, tổ trưởng!! Tổ trưởng!!!”

Đại hán áo đen bên cạnh đi ngang qua mỉm cười: “Tiểu tứ, gọi điện thoại cho ai đấy, sao kêu thăm thế?”

Lâm Viễn Nhạc khẽ run rẩy: “À, ha ha, bà dì của tôi, ừm, già rồi nên lẩm cẩm, cứ thích người ta gọi bà ấy là tổ trưởng!”

Đại hán áo đen mờ mịt một lúc, lập tức vẻ mặt tràn đầy vẻ chân thành khen ngợi hiếu tâm của Lâm Viễn Nhạc, hơn nữa kiên trì tỏ vẻ nếu bà dì cần các huynh đệ đều có thể hỗ trợ.

Lâm Viễn Nhạc tranh thủ nói lời cảm tạ, hơn nữa cũng kiên quyết tỏ vẻ bà dì đặc biệt tốt, hoàn toàn không cần giúp đỡ, người nào cần được giúp gấp thì hăng giúp!

Cảnh sát nhỏ Lâm Viễn Nhạc buồn bực, nhưng mà tâm trạng bùng bùng nhiệt huyết cùng tinh thần muốn có cương vị chuyên nghiệp khiến hẳn ra một quyết định, vị trí của hẳn quá thấp, hẳn phải leo lên mới có thể đào sâu vào những vụ giao dịch phạm pháp!

Ca trực đêm muộn, lúc Lâm Viễn Nhạc đi vào công ty phát hiện cấp trên của hẳn còn chưa đi, vì vậy lập tức phi lên như tên trộm “Lãnh đạo, phải làm sao mới có thể thăng chức?”

Lãnh đạo Hàn Phi: “..... Cậu muốn thăng chức?”

Lâm Viễn Nhạc như cún vẫy đuôi: “Đúng vậy, tục ngữ nói đúng, bảo kê không muốn được thăng chức không phải bảo kê tốt!” Không thăng chức thì làm sao có thể theo dõi những giao dịch phạm pháp của các người đây!

Lãnh đạo vẻ mặt bình tĩnh: “Được, tôi sẽ hỏi giúp cậu.”

Lâm Viễn Nhạc thỏa mãn quay về ký túc xá công nhân viên chức.

Sau đầu một đám đại hán “Tiểu Nhạc thông minh này, sau này phải chú ý, đừng để không cẩn thận bị người ta đánh chết.”

Một đám người sâu sắc khuyên nhủ, hơn nữa tỏ vẻ nếu lãnh đạo nổi giận, bọn họ còn chẳng dám tiến lên.

Ngày hôm sau, lãnh đạo Hàn Phi trực tiếp tìm Lâm Viễn Nhạc: “Việc thăng chức đã hỏi giúp cậu, cậu mấy tháng này rất có năng lực, vừa vận tháng này tổng giám đốc đến thị sát công việc, cậu đi làm công tác vệ sĩ hai ngày đi.” Sau đó lãnh đạo lại vẻ mặt bình tĩnh rời đi.

Lâm Viễn Nhạc mờ mịt: “Cảm ơn lãnh đạo!”

Phía sau mọi người vỗ tay: “Chúc mừng chúc mừng! Tiểu Nhạc quả nhiên ngu người có ngốc phúc!”

Khi kịp phản ứng Lâm Viễn Nhạc lập tức vọt vào WC, không sai, chính là hấn rất kích động, kích động đến độ lập tức gọi điện thoại cho bà dì, nhằm, cho tổ trưởng “Này, tổ trưởng, ha ha ha ha ha a lô, a lô, tổ trưởng anh đừng đập máy a a a a!!”

Tổ trưởng: “Lâm Viễn Nhạc, đã bảo đừng có trực tiếp liên lạc với anh!”

Lâm Viễn Nhạc: “Không phải, tổ trưởng, em kích động quá, nhịn không được, tháng này tổng giám đốc sẽ tới thị sát công việc, lãnh đạo sẽ cho em chịu trách nhiệm bảo kê!”

Tổ trưởng: “Ừm, không tệ, Viễn Nhạc, phải nhớ kỹ một việc.”

“Tổ trưởng nói đi!”

“Đừng có trực tiếp liên hệ anh!!!!”

Lâm Viễn Nhạc sững sờ nhìn cuộc điện thoại bị cắt đứt, nhưng mà tâm tình kích động không cách nào can nổi, ha ha ha, lần này hấn nhất định phải thu hút sự chú ý của tổng giám đốc, sau đó sẽ đánh vào nội bộ kẻ thù, thu thập chứng cứ phạm tội.

Lâm Viễn Nhạc vẽ mặt nhộn nhạo ra khỏi nhà cầu.

Nhưng mà sát vách đi ra một nam nhân vẽ mặt trầm tư, mà ngay sau đó đại hấn bước vào thấy người liền cả kinh “Tổng, tổng giám đốc, sao anh đã tới vậy!”

Lâm Viễn Nhạc có chút kinh sợ, hấn cho rằng ‘tổng giám đốc’ là một đại thúc nhanh nhẹn dũng mãnh trước Thanh Long sau Bạch Hổ. Tổng giám đốc này tuy rằng cũng rất có khí thế nhưng hiển nhiên là một thanh niên không ngoài ba mươi lăm tuổi. Lâm Viễn Nhạc ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy cũng đáng tin cậy, dù sao thời đại bây giờ cũng không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Lâm Viễn Nhạc đứng nghiêm: “Tổng giám đốc anh mạnh khỏe, tôi là Lâm Viễn Nhạc, chịu trách nhiệm công tác bảo kê lần này!”

Nghiêm Uyên nhìn thoáng qua thuộc hạ đặc lực Hàn Phi vẽ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ “Ừ, tôi biết rồi.”

Lâm Viễn Nhạc cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể thập phần chuyên nghiệp đứng ở một bên.

Sau đó tổng giám đốc cùng lãnh đạo vào văn phòng tiến hành hai giờ mật đàm, Lâm Viễn Nhạc hết sức kích động, xem ra lần này nhất định có động tĩnh lớn, hấn không thể phụ sự kỳ vọng của tổ chức!

Trong văn phòng.

Nghiêm Uyên: “Lâm Viễn Nhạc này, đã điều tra chưa?”

Hàn Phi: “Dạ, là một cảnh sát mới vào nghề, đã đến được ba tháng.”

Nghiêm Uyên: “Sao nữa?”

Hàn Phi: “Ngốc nhưng làm việc rất chịu khó, đại gia đại nương đều rất thích cậu ta, cho không ít rau quả.”

Nghiêm Uyên nhớ tới khuôn mặt cười như mở cờ kia, gật đầu: “Ừ, công nhận rất dễ ưa.”

Hàn Phi nhìn biểu cảm của lão đại: “Dễ ưa không bằng mang về bày biện, vừa vặn cậu ta muốn thăng chức.”

Nghiêm Uyên hí mắt: “Không vội, cứ để con thỏ tự mình đâm vào gốc cây đi.”

Hàn Phi xoay mặt để lộ ánh mắt khinh khỉnh, rồi mới như trước bình tĩnh gật đầu.

Ngày hôm sau Lâm Viễn Nhạc liền tập hợp người, bắt đầu công tác chuẩn bị, dù sao cũng là tổng giám đốc, nghe nói đặc biệt lãnh khốc bá đạo vô tình không nói đạo lý. Lâm Viễn Nhạc ngược lại rất cao hứng, như vậy mới phù hợp với hình tượng hắc đạo lão đại giết người không chớp mắt gì đó, chắc là có rất nhiều giao dịch mờ ám đây.

Nghiêm Uyên ngồi trong phòng làm việc nhìn những người bận rộn bên ngoài, muốn cười, Lâm Viễn Nhạc không lùn, dù sao cũng phải mét tám, nhưng đối mặt với một đám đại hấn một mét chín trở lên trông cứ như đứa nhỏ.

“Hàn Phi, cảnh sát nhỏ tính cách ra sao?”

Hàn Phi nghiêm mặt suy nghĩ một chút “Rất tốt, mọi người đã lâu chưa từng gặp qua tên nào ngu ngốc một cách đáng yêu như thế, đều rất che chở cậu ta, mấu chốt là sau khi cậu ta đến đại nương cho không ít rau quả.” Không sai, Hàn lãnh đạo chính là rất rất keo kiệt, đã có người cho thì cũng không cần tự mình mua nữa. Vì vậy rất nhiều lần “thu phí bảo hộ” đều ưu tiên xách theo người phía trước.

“Cậu ta năng lực cũng không tệ, có năng khiếu, tuy rằng ngốc nhưng cũng không phạm sai lầm, ngu người có ngốc phúc, những lời này không thể không tin.”

Nghiêm Uyên hí hóp mắt, xem ra tiểu hài này vẫn có chút bản lĩnh.

Bên ngoài Lâm Viễn Nhạc không biết chút nào về cuộc nói chuyện của hai người bên trong, vẫn như cũ ngập trong kích động, một đám huynh đệ nhìn hân vui cười đều buồn bực, tại sao từ khi tổng giám đốc đến tiểu hài này liền cao hứng như thế.

Sau đó truyền đến lời đồn đãi, dù sao bọn họ cũng là đám tháo hán tử () thường xuyên chuyện phiếm cùng bác gái, thật sự là một chút cũng không khác nữ nhân.

() Người đàn ông thô thiển

“Cái gì cơ! Ai nói tôi thăm mền tổng giám đốc!..... Không có! Tôi cũng không muốn nhận anh ta làm cha nuôi đâu, khổn kiếp!!!”

Lâm Viễn Nhạc có chút suy sụp, đến cùng họ đã học các bác gái cái gì vậy!

Bất quá tính tích cực của Lâm Viễn Nhạc cũng không hư hao, vẫn mỗi ngày nghiêm trang quanh quần bên cạnh tổng giám đốc.

“Lâm Viễn Nhạc, nghe nói cậu muốn thăng chức.”

Lâm Viễn Nhạc cũng khéo léo, tổng giám đốc mở miệng nghe có một loại mùi vị lãnh huyết vô tình!

“Khụ khụ, vâng thưa Nghiêm tổng.”

“Ừ.”

Sau đó cũng chẳng có kết quả gì, Lâm Viễn Nhạc có chút khuất nghẹn, đây rốt cuộc là có ý gì.

Nhìn bộ dạng mặt hồn mất vía mỗi ngày của hắn, công ty lại có tin đồn mới.

“..... Nghiêm tổng không cự tuyệt tôi!..... Không! Anh ấy cũng không đáp ứng tôi!..... Tâm hồn non nớt của tôi đây cũng không muốn vì tình mà uất ức!!”

Lâm Viễn Nhạc cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không ổn, nếu tổ trưởng nghe được thì làm sao giải thích đây, dù sao tổ trưởng cũng là một ông già nghiêm túc, thập phần khó hầu hạ.

## 2. Chương 2

Editor: Hạ Vũ (Lệ Huyết Cung)

Nhàn rồi ở cạnh Nghiêm tổng đến ngày thứ năm, Lâm Viễn Nhạc nhịn không nổi, vì ngày mai đại ác ma sẽ đi nên phải nắm lấy cơ hội.

“Lãnh đạo, mấy ngày nay tôi làm việc thế nào?” Lâm Viễn Nhạc thừa dịp tổng giám đốc đang nghỉ ngơi bước vào văn phòng của lãnh đạo Hàn.

Hàn Phi: “Rất tốt.”

Lâm Viễn Nhạc: “Vậy, khụ khụ, ừm, có thể thăng chức không?”

Hàn Phi lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm: “Tổng giám đốc nói, nhìn tình cảm sâu đậm của cậu thì có thể.”

Lâm Viễn Nhạc: “?!!... Tổng giám đốc có phải đã nhầm lẫn gì đó hay không?”

Lâm Viễn Nhạc được thăng chức nhưng hẳn lại không vui, vì lý do thăng chức này có vẻ vô cùng kỳ quái!! Cái gì mà tình cảm sâu đậm!! Đều là tại đám lão đại nương bát quái () kia!!!

() Chuyện bát quái là chuyện phiếm, tin đồn nhảm

Tập thể tháo hán tử tổ bát quái vỗ tay đồng loạt: “A! Tiểu Nhạc, chúc mừng chúc mừng, rốt cuộc cũng đạt được tâm nguyện rồi!”

Lâm Viễn Nhạc: “.....”

Các tháo hán tử: “Không cần cảm ơn chúng tớ, chúng tớ đây đều rất xúc động! Đều là huynh đệ, đây là việc chúng tớ nên làm!”

Lâm Viễn Nhạc oán thán: “Ai muốn tạ ơn các người a a a a!”

Nhưng gương mặt chỉ có thể bày ra bộ dạng ha ha như bị táo bón.

Vì vậy Lâm Viễn Nhạc đã thành công xâm nhập vào cấp cao của tổ chức.

Ngày Lâm Viễn Nhạc đi nhậm chức, toàn bộ công ty đều buông thả nghỉ ngơi, nhưng lãnh đạo sắc mặt lại thập phần không dễ coi, vì lại phải tự bỏ tiền mua thức ăn.

Một bọn đại hán “Tiểu Nhạc, đi mạnh giỏi, à, nếu bị xem thường hãy trở về, chúng tớ sẽ che chở cậu!”

Lâm Viễn Nhạc kỳ thật rất cảm động, đám người này tuy rằng ai nhìn cũng có vẻ hung tàn lại còn bát quái, nhưng mà đều đặc biệt coi trọng tình cảm.

Bọn đại hán gạt lệ: “Dù sao chúng tớ cũng giống như người nhà mẹ đẻ!”

Lâm Viễn Nhạc ‘Ai nói bọn họ trọng tình cảm chứ, mình hóa ra thật ngu a a a a!!! Tổ trưởng mau tới bắt bọn hán!!!’

Nhưng lúc Lâm Viễn Nhạc rời đi thì mắt vẫn đỏ hoe, từng bước ra khỏi cổng công ty. Hẳn rời cảnh cực cũng không ngắn ngời lâu đến thế, tổ trưởng dù sao vẫn bắt nạt hán, còn lãnh đạo tuy mặt than còn keo kiệt, nhưng đối xử với mình rất tốt.

Lâm Viễn Nhạc dao động rồi, hẳn biết rõ những người này đều không phải người xấu, nhưng cục cảnh sát sẽ tin hẳn sao, nếu quả thật tìm được chứng cứ, những người này chỉ sợ sẽ ghi hận với hán. Hẳn tưởng tượng đến viễn cảnh sau này, mắt lại càng đỏ, trong nội tâm cũng kịch liệt khó chịu.

Công ty sau khi Lâm Viễn Nhạc đi...

Một đại hán áo đen: “Tiểu Nhạc có phải đang khóc hay không? Lãnh đạo, chúng ta làm vậy có vẻ không tốt cho lắm?”

Hán lãnh đạo: “Không tốt mà cậu còn già mồm hăng hái như thế.”

Lại là một đại hán áo đen khác: “Lãnh đạo, Tiểu Nhạc đi rồi, đồ ăn sẽ không đủ ăn.”

Lãnh đạo đột nhiên u sầu phiền muộn: “Vậy cậu tự nguyện hiến dâng một tháng tiền thưởng đi.”

Lãnh đạo người quả là tên mặt than keo kiệt!!!!

?!!!

Hàn Phi: “Được rồi, đừng tán gẫu nữa, chuẩn bị một chút, tối nay hãy bắt đầu làm việc.

“Vâng!”

Ai nấy đột nhiên đều nghiêm túc hẳn lên, tự mình tản đi, sau đó qua một hồi tiếng động lạch cạch, mọi người đổi trang phục chuyên nghiệp, cầm trong tay các loại súng ống bị cấm tập hợp lại.

Lâm Viễn Nhạc nếu trông thấy sẽ phải khóc, dù sao chúng cứ phạm tội liền ngay bên người mà lại không tìm thấy, nghe xong tổ trưởng sẽ đánh chết hẳn.

Lâm Viễn Nhạc quay về ký túc xá thu dọn hành lý, đã có người đến đón hẳn tới chỗ ở mới ở tổng bộ (trụ sở chính/cơ quan đầu não). Lâm Viễn Nhạc chặc lưỡi nhìn người đang vật lộn ôm hành lý cho hẳn ở đằng trước, quả nhiên đãi ngộ hậu thăng chức rất khác xưa, lúc trước hẳn đều phải tự mình kéo lấy.

Nhà trọ tổng bộ rất rộng và cao cấp, hơn nữa phong thủy cũng không tệ, ngoài cửa sổ chính là vườn hoa ven sông, Lâm Viễn Nhạc đứng từ cửa sổ tầng tám có thể nhìn ngắm thành phố bên dưới lên đèn cả đêm.

Tổng bộ quả nhiên vô cùng có tiền, mẹ kiếp công ty nhà ai hở ra là lại mua đến nửa tiểu khu cho nhân viên ở chứ!!! Lại còn tọa lạc ở nơi tắc đất tắc vàng này.

“Này, tổ trưởng, ừ, em đã chuyển vào tổng bộ. Trong nhà ở có lẽ đều là nhân viên cấp thấp, tạm thời chưa phát hiện tình huống gì đặc biệt, nhưng mà tổ trưởng...”

“Có rắm thì đánh đi.”

“..... Nơi đây thật sự rất đẹp!!! Tổ trưởng anh nhất định phải liên hệ cục Công Thương, bọn họ khẳng định có tham ô!! Tổ trưởng, chỗ ở hiện tại của em ngay cả cái ga ra anh cũng mua không nổi a a!!!”

Tổ trưởng: Mẹ kiếp lúc trước tại sao lại phái thằng ngốc này tới đây chứ?

Với Lâm Viễn Nhạc cả đêm chờ đợi lo lắng không là gì so với cảm giác hưng phấn, hẳn nhận được thông báo ngày mai đến bộ phận nhân sự của tổng bộ để huấn luyện người mới, cũng là để hiểu rõ sắp xếp công việc.

Nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng theo kinh nghiệm Lâm Viễn Nhạc biết rõ công ty này có tiền không phải bình thường, bên trong nhất định có chuyện mờ ám, vì vậy suy nghĩ sách lược cả đêm, sau đó mới chảy nước miếng khô khô ngủ.

Văn phòng ở tầng cao nhất của tổng bộ dù đã nửa đêm nhưng vẫn sáng đèn. Nữ thư ký An Yên khuôn mặt trang điểm kỹ lễ độ đứng trước bàn tổng giám đốc “Nghiêm tổng, nên tan ca thôi, Lâm Viễn Nhạc bên kia đã sắp xếp xong xuôi, không có sơ suất gì. Trong tổ chức cũng đã thu xếp.”

Nghiêm Uyên gật đầu, “Tháng này tiền thưởng gấp bội. Còn cục cảnh sát bên kia, cô biết phải ứng phó thế nào rồi đấy.” Y không ngẩng đầu lên nhưng ngữ khí rõ ràng đã nặng hơn một phần. Thư ký đáp ứng, “Đã bắt đầu sắp xếp, Phùng Hi đang làm, không có vấn đề gì.”

“Ừm, cô về trước đi, nếu không Phùng Hi sẽ gọi điện thoại đến mắng.”

Thư ký ra khỏi văn phòng, cả tòa lầu chỉ có âm thanh của giày cao gót quanh quẩn.

Sau đó vài phút, điện thoại của Nghiêm Uyên trên bàn bật sáng. Nghiêm Uyên không kiên nhẫn tiếp nhận.

“Lão bà của cậu về rồi. Tự mình gọi điện thoại cho cô ấy đi!”

Đầu kia điện thoại là giọng nam thấp của một tên lưu manh “Lão đại, anh cũng không phải không biết vợ em, cô ấy cười bảo bố Halley kia không chút tiếng động. Em lo lắm, ngộ nhờ gặp phải người xấu thì sao, lão đại anh sau này đừng để cô ấy tan việc muộn như thế nữa.”

Lông mày Nghiêm Uyên lông mi đều muốn co giật, lúc trước Phùng Hi tới công ty, liền thích thư ký An Yên của y. Phùng Hi đi tới bãi để xe chặn người, mỗi tội chưa kịp phản ứng đã bị ném thẳng ra xa hai mét, sau đó sông soài nằm trên mặt đất nhìn mỹ nhân lãnh diễm xinh đẹp trong lòng phóng xe máy Halley âm âm đi mất, kết quả Phùng Hi lại càng say đắm, liên tục tán tỉnh hơn nửa năm mới đem mỹ nhân bắt lại được, hiện tại cũng đã kết hôn hai năm rồi, chẳng biết đang cảm thấy hạnh phúc hay đang nửa sống nửa chết đây.

Chẳng lẽ không thấy lão bà bảo bố kia của cậu chẳng ai động được à!!

Phùng Hi lúc trước bị trói đến Hắc Liên bang, An Yên một mình mang vũ khí đến, một thương kết liễu lão đại nhà người ta, sau này mới biết được trước khi làm thư ký, người ta là vệ sĩ của một vị lão đại người Âu, chính là kiểu người thập hạng toàn năng. Vì vậy Phùng Hi đến bây giờ vẫn gắt gao quần vợ nghiêm ngặt, vì cần bản đánh không lại.

“Người lo lắng cái rằm, có rằm thì giải quyết cho xong đám lão già kia đi.” Nghiêm Uyên thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về đi ngủ.

Phùng Hi vẫn lưu manh như trước: “Yên tâm đi, lão đại, nhưng mà, tiểu hài này thật là người kia hả? Sao lại ngây ngốc như vậy?”

Nghiêm Uyên khẽ cười nói: “May mà ngây ngốc đấy.”

Nếu không ngốc, đoán chừng đã sớm nhìn ra sự bất bình thường, nhưng hành động của Hàn Phi cùng đám thuộc hạ tháo hán tử kia, hẳn đều bị làm cho lúng túng.

Bên này Lâm Viễn Nhạc đang ngủ ngon, bất ngờ nhận được điện thoại của mật thám.

Mật thám: “Kế hoạch thay đổi rồi.”

Lâm Viễn Nhạc giật mình một cái liền tỉnh táo, kế hoạch thay đổi? Chẳng lẽ muốn ra tay sớm hơn?

Mật thám: “Tổ trưởng cảm thấy với bản lĩnh của cậu, muốn lên tới cấp cao quá lãng phí thời gian, theo như tin tức tình báo của nhân tuyến chúng ta, Nghiêm Uyên kia hình như có ý với cậu.”

Lâm Viễn Nhạc lơ mơ một hồi, mới lắp bắp hỏi: “Cái gì mà nhân tuyến? Tôi không phải nhân tuyến sao... Các người, các người còn có người khác?” Giọng điệu hơi có chút đáng thương.

Mật thám: ... .. Ha ha.

“Đợi chút, cái gì gọi là có ý với tôi? Hắn muốn nhắm vào tôi?” Lâm Viễn Nhạc phản xạ có chút chậm chạp.

Mật thám sợ chỉ số thông minh lây nhiễm, cuối cùng quẳng xuống một câu rồi cúp điện thoại: “Tức là trước tiên cho cậu bò lên giường của hắn, rồi sau đó sẽ moi ra tin tức.”

Lâm Viễn Nhạc cầm điện thoại cảm thấy không tốt lắm. Cái gì mà bò, bò lên giường chứ?!

Cuối cùng Lâm Viễn Nhạc vẫn phải cam chịu số phận đi thực hiện, ngộ nhờ tổng giám đốc tuổi trẻ tài cao nào chuột rút đột nhiên đè bặt hắn, hoặc là nhờ uống rượu say chuyện cơ mật không nên nói cũng ngăn không được, hay nhờ là muốn có liên thực hiện? Lâm Viễn Nhạc cùng tên của hắn giống nhau, vĩnh viễn nhạc thiên phái (lạc quan).

### 3. Chương 3

Editor: Hạ Vũ (Lệ Huyết Cung)

Lâm Viễn Nhạc dựa theo chỉ thị buổi tối hôm qua, đầu tiên tới bộ phận nhân sự nhận đồ đạc của mình. Lúc đến mới phát hiện chức vụ của mình thế mà lại là vệ sĩ của tổng giám đốc, lập tức hai mắt tỏa sáng, điều này cho thấy cái gì nào! Bảo vệ lót thân (tức là vệ sĩ luôn theo sát bên người)! Lót thân!! Còn lo không lấy được tin tức sao?!

Lâm Viễn Nhạc cầm lấy đồ đạc của mình ha ha cười ngây ngô. Máy cô gái ở bộ phận nhân sự bên cạnh nhìn nhau sôi nổi gật đầu, hóa ra tin đồn người mới kia là vì ái mộ tổng giám đốc nên mới dốc sức liều mạng muốn được điều đến tổng bộ là sự thật, có điều khuôn mặt trẻ thơ này có thể làm vệ sĩ sao, tổng giám đốc cũng thật là không biết thương hương tiếc ngọc, chắc chắn.

Vừa vặn Phùng Hi cầm xấp tài liệu đi ngang qua trông thấy một màn này, chép miệng chắc lưỡi, tiểu hài này quả nhiên ngốc đến mức khiến người ta muốn lo cũng khó, thật sự là thỏ lạc hang sói lại còn muốn lấy trộm củ cải trắng chuồn ra ngoài.

Lâm Viễn Nhạc cười ngây ngô xong, liền nhanh nhẹn mang đồ lên tầng cao nhất, bởi vì theo như phân công công việc, hai chữ quan trọng nhất đối với vệ sĩ của tổng giám đốc là, lót thân!

Lâm Viễn Nhạc vừa mới ra thang máy liền nhận lấy hàng loạt ánh nhìn chăm chú đến từ đám thư ký thuộc thành phần tri thức thoát nhìn thì luôn tay luôn chân sống chết làm việc nhưng mi mắt lại vẫn có thể chuẩn xác nhìn chăm chăm vào hắn. Mãi cho đến khi một vị thoát nhìn rất giống một phu nhân cấp cao xuất hiện.

“Lâm Viễn Nhạc đúng không, đi theo tôi.” Người mới tới chính là An Yên, vẫn là vẻ mặt lãnh diễm có khí chất như cũ.

Lâm Viễn Nhạc đi đằng sau An Yên cảm thấy có chút đáng tiếc, người xinh đẹp như thế không biết có biết việc làm ăn sau lưng của cái tổ chức này hay không. Căn bản không biết người ta chính là lão bà của cậu hai.

Không đợi hắn nghĩ ra cách để hỏi vấn đề này sao cho kín đáo, hắn đã bị rút lại cửa phòng làm việc của tổng giám đốc rồi, nói là rút lại vì An Yên sau khi đưa hắn tới chỗ đó liền bị kêu rời đi, Lâm Viễn Nhạc chỉ có thể tự mình bất chấp khó khăn đi vào. Dù sao vẫn là hắc đạo lão đại giết người không chớp mắt, nghĩ tới vẫn có chút sợ hãi.

Gõ cửa nửa ngày mới truyền ra thanh âm cho vào, Lâm Viễn Nhạc lau mồ hôi lạnh đi vào.

“Tổng giám đốc, khụ, tôi là Lâm Viễn Nhạc, cảm ơn tổng giám đốc đề bạt, sau này tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, báo đáp Tổng giám đốc!” Lâm Viễn Nhạc vừa đi vào đã bắt đầu nhiệt tình biểu lộ quyết tâm cảm tạ.

Nghiêm Uyên ngẩng đầu cười như không cười nhìn hắn, nói: “Chưa nói đến chuyện báo đáp, biết tại sao tôi lại điều cậu tới đây không?”

Lâm Viễn Nhạc rung mình, “Không biết.”

“Bởi vì Hàn Phi nói, thân phận của cậu.....”

Lâm Viễn Nhạc suýt chút nữa run run, thân phận? Thân phận của hắn đã bị bại lộ?!

“Ừm. Không đúng, thân thể của cậu khá đáng thương. Cậu không có cha mẹ?” Tổng giám đốc đổi giọng một cách khó hiểu.

Lâm Viễn Nhạc thiếu chút nữa là tông cửa xông ra, ở một khắc cuối cùng mới miễn cưỡng ổn định bản thân.

A a thở dốc suy cho cùng vẫn là bệnh phải điều trị cho tốt.

“Đúng vậy, tổng giám đốc, tôi lớn lên ở cô nhi viện.” Lâm Viễn Nhạc tận lực khiến bản thân trông thê thảm một chút, hơn nữa đây đúng là lời nói thật, Lâm Viễn Nhạc nghe nói cha mẹ đã qua đời do tai nạn từ lúc hắn còn rất nhỏ.

Tổng tài đại nhân quả nhiên trên mặt có chút đau lòng.

“Ừ, không sao, tôi cũng là cô nhi, thật trùng hợp.”

Đợi chút, cái giọng điệu thỏa mãn lại kiêu ngạo này là cái quỷ gì đây?

Hai người hàn huyên (?) xong, Nghiêm Uyên tìm người sắp xếp chỗ ở cho Lâm Viễn Nhạc, ngay trong văn phòng tổng giám đốc! Kỳ thật Lâm Viễn Nhạc đối với cuộc sống của vệ sĩ vẫn có chút hiểu biết, lột thân là không sai, nhưng mà, hình như, từng giây từng phút lột thân, thì không thích hợp lắm nhỉ? Dù sao kiểu người này lòi đuôi có chút dễ dàng thì phải, hơn nữa tổng giám đốc này cảm giác cũng hơi bệnh, có chút dọa người.

Mỗi tội lúc Lâm Viễn Nhạc đưa ra vấn đề này thì chỉ nhận được câu trả lời như sau “À, bởi vì cậu lấy thân phận trợ lý để yểm trợ bảo kê, phòng ngừa có kẻ nằm vùng lòng dạ khó lường nào đó trà trộn vào. Cậu cũng biết đấy, việc làm ăn của công ty chúng ta tương đối nguy hiểm.” Tổng tài đại nhân ý vị thâm trường, đến câu cuối cùng còn cố ý kéo dài giọng.

Ha ha kỳ thật tôi chính là nằm vùng lòng dạ khó lường đây..., có điều Lâm Viễn Nhạc hiển nhiên cảm thấy hứng thú đối với câu cuối cùng, vì vậy chấp nhận thân phận trợ lý giả.

Sau đó, sau đó, Lâm Viễn Nhạc thật sự mỗi ngày đều sống cuộc sống khô khan của một trợ lý, pha trà, sắp xếp văn bản tài liệu, thậm chí quét dọn vệ sinh.

“Tổng giám đốc, tôi có được nhận lương trợ lý không?” Lúc lau nhà Lâm Viễn Nhạc tranh thủ hỏi một câu.

“Đương nhiên là không, đóng giả thôi mà, đúng không.” Tổng tài đại nhân ôn hòa mỉm cười.

Mẹ kiếp hẳn biết ngay mà. Keo kiệt quả nhiên là phẩm chất ăn vào máu của cái công ty này.

Đi làm từ sáng sớm trong trạng thái mơ màng lại rất không cao hứng, giữa trưa trở lại nhà trọ hẳn mới nhớ tới một chuyện, sáng sớm hôm nay có phải có người đã nói hẳn phải bò lên giường các loại không nhỉ?..... Lâm Viễn Nhạc ngã xuống giường rơi lệ, đã làm việc không công còn phải tốn sức đi bò giường, tôi đây thật sự là đệ nhất viên chức mười tốt quốc gia! Viên chức mẫu mực! Tầm giường để học tập! Nằm vùng bên trong.... bệnh tâm thần.

Buổi chiều, Lâm Viễn Nhạc bước vào văn phòng bắt đầu cân nhắc vấn đề bò giường. Với lại, đến cùng là mắt nào nhìn thấy tổng giám đốc có ý với hẳn vậy, có ý chẳng lẽ chính là để hẳn làm việc không trả tiền sao!

Nghiêm Uyên vừa ghi bưu kiện vừa nhìn tiểu hài tử chau mày sinh vô khả luyện () bên cạnh, nín cười, thật sự là ngốc chết đi được.

() Không còn gì để luyện tiếc với cuộc sống.

Mãi cho đến bữa tối, Lâm Viễn Nhạc mới khó khăn nghĩ ra được một cách.

“Này, nghiêm tổng, tôi có thể mời ngài ăn cơm được không?”

Nghiêm Uyên ngẩng đầu khỏi đồng văn kiện “Tại sao lại muốn mời tôi ăn cơm?”

Để câu dẫn anh tôi còn biết nói gì đây?

“Vì muốn cảm ơn Nghiêm tổng đã đề bạt, có được không?” Lâm Viễn Nhạc cố hết sức làm cho nụ cười của mình quynh rũ một chút.

Nghiêm Uyên nhìn tiểu hài tử khóe mắt run rẩy trước mặt, cố gắng nhịn cười, “Đương nhiên, đi thôi.”

Lâm Viễn Nhạc đi theo Nghiêm Uyên ra ngoài, thở dài một hơi, tính toán xem tối nay có nên trực tiếp đem người chuốc say để tìm hiểu sự tình hay không.

Lâm Viễn Nhạc còn chưa làm mục tiêu uống quá chén, Lâm Viễn Nhạc đã tự mình uống quá chén rồi.

Lâm Viễn Nhạc gục xuống bàn: “Ha ha, Nghiêm tổng, anh, anh không biết đâu! Kỳ thật tôi luôn luôn lừa dối anh!”

Nghiêm Uyên cười: “Hả? Cậu lừa tôi cái gì nhỉ?”

Lâm Viễn Nhạc: “Ha ha ha ha, anh nằm mơ cũng không nghĩ ra đâu, tôi! Tôi chính là nằm vùng!”

Nghiêm Uyên nhanh nhẹn ôm lấy người đang ngã xuống: “Ừ, thật là nằm mơ cũng không nghĩ ra, Viễn Nhạc của chúng ta thật lợi hại.”

Nghiêm Uyên đem người ôm lấy, tiểu hài tử vẫn còn nói lải nhải, nói Hàn Phi quá mức keo kiệt, nói lãnh đạo cục cảnh sát biến thái, nói hẳn làm nằm vùng trong lòng rất sợ hãi. Nghiêm Uyên thỉnh thoảng đáp lại một câu, chỉ cần một câu khen ngợi, tiểu hài tử sẽ cười ha ha cọ qua cọ lại trong lòng y.

Nghiêm Uyên ôm người vào trong xe, “Nhạc Nhạc, cùng tôi về nhà được không?”

Lâm Viễn Nhạc mơ mơ màng màng hỏi: “Về nhà làm gì vậy?”

“Không phải cậu muốn tìm chứng cứ sao, về nhà sẽ lấy chứng cứ cho cậu.”

Lâm Viễn Nhạc nghe xong liền vui vẻ: “Đi! Ha ha ha, tôi đã nói không cần phải bò, bò giường.”

Nghiêm Uyên giúp người ta thắt dây an toàn, nghe vậy ngừng lại: “Bò giường?”

Lâm Viễn Nhạc cười ngây ngô: “Đúng vậy a, mật thám nói anh có ý với tôi, nên tôi cần phải bò giường của anh ha ha.”

Nghiêm Uyên nhìn nhìn khuôn mặt tươi cười ửng hồng kia, hỏi: “Hôm nay cậu là vì bỏ giường mới mời tôi ăn cơm hay sao?”

Sau đó nhận được một câu “Ừ” thật to. Nghiêm Uyên nhin không được nữa, đập chân ga điên cuồng phi về nhà.

Nghiêm Uyên đem người ôm vào?

? Cửa nhà, sau đó chính là quần áo rơi rớt trên nền đất từ cửa ra vào đến sàn phòng ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Lâm Viễn Nhạc tỉnh dậy, toàn thân mỗi một chỗ đều khó chịu, gay gắt nhất chính là đầu, còn có, nửa thân dưới?!! Lâm Viễn Nhạc khó khăn đứng lên, vén chăn, vẻ mặt khó có thể hình dung, dò xét một vòng xung quanh, sắc mặt lại càng kém.

Ai nói cho hắn biết tình huống này có phải là minh chứng cho việc buổi tối hôm qua hắn đã bỏ giường thành công không?

Nếu không thì chính là buổi tối hôm qua hắn vừa làm phẫu thuật bệnh trĩ.

Không đợi Lâm Viễn Nhạc từ trên giường lết xuống dưới, cửa phòng ngủ liền mở ra.

“Tỉnh rồi à.... Cậu đang làm gì thế?” Nghiêm Uyên tựa cửa nhìn Lâm Viễn Nhạc hai chân thò trên mặt đất, nửa người trên còn ườn trên giường, toàn thân dường như bị liệt nửa người, thật sự không biết có nên cười không, tiểu hài này sao một khắc cũng không sống yên ổn đây?

“Ha ha a, tổng giám đốc buổi sáng tốt lành, tôi, tôi rời giường đây, ha ha.” Hết sức khó xử, Lâm Viễn Nhạc cố sức túm lấy một góc chăn để nó không trượt xuống, bởi vì vừa mới xem qua thì thấy nửa người dưới cái gì cũng không mặc! Nào Lâm Viễn Nhạc cực độ tắc nghẽn, bởi vì trường cảnh sát thật sự không huấn luyện trường hợp nằm vùng không hiểu sao bị thượng ngày hôm sau trông thấy hắc lão đại thì nên làm gì, bởi vì trong trường hợp này thì đại khái là chết chắc rồi.

## 4. Chương 4

Editor: Hạ Vũ (Lê Huyết Cung)

Hơn nữa nói thực bỏ giường trong kế hoạch của hắn cũng chỉ là đem người chuốc say, sau đó cùng nhau nằm một chỗ thôi. Dù sao cũng không nhớ được nhiều như vậy, có điều Lâm Viễn Nhạc cảm thấy rất đáng tin cậy, bởi vì hắn chính xác là cái gì cũng không nhớ rõ.

“Nghiêm, Nghiêm tổng, buổi tối hôm qua uống say ha ha, có phải tôi đã bị tai nạn xe cộ rồi không?” Nói không chừng là vậy, nói không chừng hết thấy đều là hiểu lầm!

“Không hề, chúng ta đã ngủ chung.” Nghiêm Uyên không chút do dự.

A, sự thật a, cứ như vậy bị vạch trần một cách vô tình!

Nghiêm Uyên nín cười nhìn biểu cảm của tiểu hài tử, rõ ràng đều là người, vì sao đầu óc lại có sự khác biệt lớn như thế?

“A, chuyện này, rất tốt, rất tốt, tôi đi về trước nhé?” Lâm Viễn Nhạc cũng không biết mình đang nói cái gì nữa, lời vừa ra khỏi miệng thì trong lòng chính là một trận tan vỡ.

Nghiêm Uyên đi qua chuyển người quay về giường, đắp kín chăn, sau đó ấn đầu hắn xuống, “Cậu có thể về sao? Đừng làm thế, đợi lát nữa cơm nước xong xuôi rồi nghỉ ngơi.”

Nghiêm Uyên quăng lại một câu rồi đi ra ngoài.

Lát sau lại trở về, lần này còn cầm theo một cái bàn nhỏ cùng với bữa sáng, Lâm Viễn Nhạc có chút muốn khóc,

“Nghiêm tổng anh đối xử với nhân viên thật tốt quá.”

Tuy rằng người mới thượng ta nhưng do ta tính kế người trước nên chuyện này cũng có thể không so đo.

Nghiêm Uyên dừng một chút, ngồi bên giường nói với Lâm Viễn Nhạc “Nhân viên bình thường của tôi sẽ không nằm trên giường của tôi ăn điểm tâm.”

Tay cầm bánh bao của Lâm Viễn Nhạc khẽ run rẩy,

Đầu óc không đủ nên hắn cũng không thể nhận ra hàm nghĩa sâu xa của những lời này, nhưng bản năng cảm thấy ngữ khí của Nghiêm tổng dường như có chút nguy hiểm.

Nhưng Lâm Viễn Nhạc còn chưa kịp run rẩy xong thì Nghiêm Uyên lại chậm rãi bồi thêm một câu:

“Cậu đoán xem trước đây đã ai từng được như vậy chưa.”

Lâm Viễn Nhạc cuối cùng cũng run rẩy đặt lại cái bánh bao kia vào trong mâm.

“Đoán, đoán không được.”

Bây giờ hắn bỏ đi còn kịp không?

Sau đó, mái tóc Lâm Viễn Nhạc được vuốt nhẹ

“Trước đây chưa từng có ai, cậu là người đầu tiên.”

Lâm Viễn Nhạc lập tức không biết nên nói tiếp như thế nào, đành lại ấp úng ngậm trong mồm một chiếc bánh bao.

Nghiêm Uyên nói xong câu đó liền ra khỏi phòng

Lâm Viễn Nhạc gặm điểm tâm mà tim đập thình thịch

Cũng không hiểu là do căng thẳng hay còn do điều gì khác nữa.

Lâm Viễn Nhạc ăn điểm tâm, tiếp tục phơi mình trên giường Nghiêm tổng

Lần đầu tiên làm việc này Lâm Viễn Nhạc cực kỳ căng thẳng

Đây chính là phòng ngủ! Phòng ngủ! Rất có thể trong ngăn kéo có chứa văn kiện cơ mật nào đó!

Nhưng rất đáng tiếc Nghiêm Uyên đã có mặt ở phòng ngủ

“Nghiêm tổng, anh, cái kia, ở thư phòng văn phòng có lẽ sẽ thuận tiện hơn chẳng?”

Lâm Viễn Nhạc nhìn tổng giám đốc nằm trên ghế lười ngoài ban công mở video hội nghị ra xem, run rẩy nói lời đề nghị

, tuy rằng hắn cũng rất tò mò vì sao loại ghế lười chạm trở khác lạ này lại xuất hiện ở đây.

“Sao vậy, đuổi tôi đi à?” Nghiêm tổng lập tức nghiêm mặt.

Lâm Viễn Nhạc run lấy bầy, “Không, không phải, chỗ này cũng rất tốt, tôi chỉ sợ có gì đó tôi không nên nghe thôi.” Vì vậy anh đi mau đi, để tôi tìm xem có gì đó tôi không nên nhìn không a a a!!

Nghiêm tổng nhú mày, khẽ cười nói “Nhạc Nhạc nghe được thứ không nên nghe thì sao, chẳng lẽ sẽ báo cảnh sát bắt tôi?”

Nói thực là tôi biết rồi, hắc lão đại nhà anh lẽ nào lại dễ dàng tin tưởng người khác, tôi quả thực đau lòng vì anh. Hơn nữa đừng có mở miệng là gọi Nhạc Nhạc, đây không có vẻ là cái tên mà anh biết!

“Hơn nữa, ngộ nhỡ thân thể cậu không thoải mái, tôi ở đây sẽ yên tâm hơn.”

Bạo kích vạn điểm, Lâm Viễn Nhạc quên chưa khắc nhớ, xấu hổ choáng váng một hồi, sau mới kịp phản ứng, đem qua hắn thật sự ngủ, ngủ cùng hắc lão đại.

Đến đây Lâm Viễn Nhạc lại nghĩ tới cuộc điện thoại của mật thám, vì vậy, kỳ thật có thể vụng trộm nghe một chút, không đúng, hắn là quang minh chính đại nghe một chút.

Nhưng Lâm Viễn Nhạc nghe xong nửa giờ, trong video vẫn như trước nghiêm túc nói về lợi nhuận của công ty, tương lai phát triển, quy hoạch xí nghiệp, dù sao, đều là những thứ, Lâm Viễn Nhạc, nghe không hiểu!

Người vốn lúc đầu rất nhiệt huyết rất hưng phấn, chậm rãi chui chui vào trong chăn. A..., thật mềm mại thật thoải mái, eo thật sự khó chịu a.

Lại hai mươi phút sau, người lại rúc thêm một đoạn vào trong chăn. A..., gối đầu cũng có độ cao rất phù hợp.

Lại mười phút sau đó, Nghiêm Uyên chiếu camera cho người bên kia xem.

“Ngủ rồi à?”

Bên kia Phùng Hi ngằm hiểu.

Nghiêm Uyên liếc mắt nhìn Lâm Viễn Nhạc trên giường vì tạp âm mà vùi cả đầu vào trong chăn ngủ, khẽ gật đầu “Tạm thời sẽ không tỉnh.”

Phùng Hi chắc lười “Không ngờ Nghiêm tổng tốc độ lại nhanh như thế, mỗi tội lần đầu tiên đã làm người ta mệt mỏi đến thế thật sự tốt ư?”

Nghiêm Uyên nói “Còn tiếp tục nhiều chuyện sẽ cử cậu tới Châu Phi đấy, nói chuyện chính thôi.”

Vì vậy hai người bàn bạc một vụ làm ăn ngoài sáng gần nhất. Lâm Viễn Nhạc trên giường ngủ đến chợp miêng, còn y sau đó an bài cục cảnh sát bên kia. Lâm Viễn Nhạc ngủ thiên hôn địa ám.

Lúc Lâm Viễn Nhạc một lần nữa mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong phòng ngủ chỉ còn lại mình hần. Lâm Viễn Nhạc bối rối một hồi, đột nhiên kịp phản ứng, không có ai cả! Nghiêm tổng không có ở đây!

Lâm Viễn Nhạc không kịp tìm quần áo, kéo drap trải giường bọc lấy thân thể tàn phế nỗ lực leo xuống giường, chuẩn bị thừa dịp Nghiêm tổng chưa trở lại nhanh chóng quét phòng ngủ một lần. Ngăn kéo đầu tiên, hử, chai này là? Á, thuốc bôi trơn, vẫn còn à?

Lâm Viễn Nhạc đỏ mặt đẩy ngăn kéo trở về.

Ngăn kéo tiếp theo,

Lâm Viễn Nhạc vừa kéo ra một nửa, tiếng đóng cửa đột nhiên vang lên.

!!!!!!!!!!!!

Nghiêm Uyên vừa bước vào liền phát hiện người kia đang khoác drap trải giường ôm tử đầu giường của mình.

“À..... Cái ngăn tử này nhìn rất đẹp, tôi đến gần quan sát một chút, ha ha.” Lâm Viễn Nhạc mặt trắng bệch giải thích.

Nghiêm Uyên bỏ quần áo lên trên giường, đem người kéo lên, “Còn tưởng rằng cậu đang ở đây tìm cái gì...”

“Ha ha tôi thì có thể tìm cái gì được, ngăn tử này thật quá thích mắt, ha ha, anh nhìn xem, anh nhìn xem.” Lâm Viễn Nhạc tranh thủ cất lời, bất quá càng nói càng thấy mình giống như người bị bệnh thần kinh.

Nghiêm Uyên: “Ừ, thích nên mới mua mấy cái để đó. Có điều trong ngăn kéo thật sự là có một phần tư liệu suýt chút nữa quên thu lại.”

Sau đó Lâm Viễn Nhạc liền nhìn Nghiêm tổng, thấy y lấy ra một đồng giấy tờ thoát trông không hề giống văn bản tài liệu của công ty kia từ trong cái ngăn kéo mà hần vừa mới mở ra một nửa.

“Vẫn là cảm về thư phòng đi, làm mất sẽ không tốt.” Nghiêm tổng có vẻ như thật sự rất lo lắng.

Lâm Viễn Nhạc ha ha, là, ha ha. Con mẹ nó chứ chính là đầu óc tối dạ.

“Được rồi, thay quần áo, đưa cậu đi ăn cơm trưa.” Nói xong Nghiêm Uyên rất quan tâm đi ra.

Lâm Viễn Nhạc nhanh chóng thay quần áo, lại không cam lòng kéo tất cả các ngăn kéo ra một lần nữa, ừm, ngoại trừ xxx (cái tuýp bôi trơn) chính là sách hoặc trống không.

Đây rốt cuộc là do hần vận khí không tốt.

Nghiêm Uyên đưa người đi ăn đồ Hồng Kông vì tương đối thanh đạm, khá phù hợp với tình trạng thân thể của Lâm Viễn Nhạc.

Nhưng không ngờ, Lâm Viễn Nhạc mới ăn một nửa, tùy tiện giương mắt quét qua, liền phát hiện người vừa mới bước vào cửa nhìn hơi hơi quen mắt.

Đợi một chút, đây không phải người liên lạc của tôi sao?!

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có chút giật mình.

Lâm Viễn Nhạc uống một ngụm, sau đó dưới ánh mắt nghiêm túc yêu thương của Nghiêm Uyên ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

Miền cường bình tĩnh lấp đầy miệng, Lâm Viễn Nhạc liền trốn đi vệ sinh, quả nhiên chốc lát sau khi đi vào WC thì người liên lạc cũng theo vào.

Lâm Viễn Nhạc kéo người vào một phòng ngăn rồi mới khóa lại.

“Vội vàng hấp tấp như thế, nhờ bại lộ thì làm sao!” Người liên lạc rất bất mãn.

“Có điều xem ra nhiệm vụ của cậu hoàn thành rất thuận lợi nhỉ, bò lên giường rồi hả?”

Lại là kiểu nói toạc trúng tim đen.

Lâm Viễn Nhạc vốn một bụng lời nói, trong nháy mắt đã ghen lại

“Khụ, là chuyện ngoài ý muốn thôi, ừm, điểm quan trọng không phải việc này, bước tiếp theo sẽ làm gì?!”

Người liên lạc không nhanh không chậm “Lừa gạt tín nhiệm, tìm lấy chứng cứ! Tìm tài liệu! Chuyện khó khăn nhất cậu cũng đã hoàn thành, tổ chức tin tưởng cậu được rồi!” Quả nhiên là ngu người có gốc phúc, đây là ý nghĩ chân thật trong lòng người liên lạc.

Lâm Viễn Nhạc trong lòng thầm nhủ anh nói thì đơn giản, đó là hắc lão đại anh biết không, tuy đúng là tâm phòng bị thấp đến mức khiến người khác đau lòng nhưng đây là chuyện rất khó khăn đấy! Chẳng lẽ chỉ vì tôi ngủ cùng hần một giấc thì hần sẽ yêu tôi đến chết đi sống lại, nói cho tôi biết hết thấy bí mật không muốn người khác biết hay sao?!

Nhưng người liên lạc lại cho là hần trong lòng day dứt bất an, vỗ vỗ vai Lâm Viễn Nhạc an ủi, “Tôi biết lần đầu chung quy vẫn là rất khó, nhưng cậu phải biết rằng Nghiêm Uyên không phải người tốt, hần cùng lắm ham muốn cậu cũng chỉ vì nhất thời mới lạ, nếu tiếp tục trì hoãn cậu sẽ không còn cơ hội.”

Lâm Viễn Nhạc qua loa gạt đầu,

Thầm nghĩ nếu tiếp tục kéo dài, Nghiêm Uyên thì không sao nhưng hần thì đã muốn phát bệnh tim rồi.

Đúng vào lúc này, cửa phòng kế bên bị gõ

“Nhạc Nhạc, sao lại lâu như vậy, cậu vẫn ổn chứ?”

Lâm Viễn Nhạc:!!!!!!

Người liên lạc:!!!!!!

Lâm Viễn Nhạc vắt hết óc: “Khụ khụ, vẫn ổn, Nghiêm tổng anh về trước đi.”

Nghiêm Uyên: “Tôi vẫn không yên tâm, ở chỗ này chờ cậu vậy.”

Lâm Viễn Nhạc sắp điên rồi, mụ mại phê () không phải đợi người ta đi nhà cầu xong là một thói quen của tổng giám đốc anh đấy chứ???!

() “Mụ mại phê” hình như là một câu cửa miệng kiểu vkl ấy, ta search hoài mà không thấy:((

“Nghiêm tổng, cái kia, dạ dày tôi không thoải mái, anh ở đây tôi không được tự nhiên.” Cố gắng hết sức giả bộ yếu ớt đáng thương.

Bên ngoài trăm mặc một hồi

“Tại tôi cả, hôm qua đã rửa sạch cho cậu rồi, vậy mà vẫn bị ảnh hưởng.”

Lâm Viễn Nhạc cảm thấy không tốt lắm

Loại sự tình này

Đến cùng

Tại sao

Muốn đứng ở cửa nhà cậu

Nói chuyện

Về mặt của người liên lạc bên cạnh: Chắc chắc chắc chắc còn nói cái gì mà ngoài ý muốn cơ chứ.

Lâm Viễn Nhạc tỏ vẻ nếu không phải sợ anh bị lộ chết thì tôi thật muốn đẩy anh ra ngoài đấy!

Cuối cùng Lâm Viễn Nhạc vẫn đành dành Nghiêm Uyên trở về, sau khi trải qua cuộc nói chuyện không thích hợp cảm thấy thẹn đến nổi tung, suy sụp, muốn chết.

Người liên lạc: “Viễn Nhạc đồng chí thật sự là khổ cực rồi, đến nắm tay cái đi.”

Lâm Viễn Nhạc: “Còn không mau đi là muốn chờ chết sao.”

Người liên lạc: “Tôi cảm thấy nhiệm vụ lần này cậu nhất định sẽ hoàn thành thành công!” Dù sao việc được hắc lão đại ủng hộ có muốn cũng không được.

Lâm Viễn Nhạc: “Ha ha.....” Nghiêm tổng anh đến bắt hắc đi.

Lâm Viễn Nhạc trở lại bàn ăn, liền phát hiện Nghiêm tổng lại mức thêm một phần canh.

“Bổ thận nhuận tràng vị đấy.”

“A.”

Lâm Viễn Nhạc cảm thấy nên động thủ nhanh hơn, cứ tiếp tục bổ thận như vậy có thể sẽ thành bổ tử (chết, ở đây dùng cách chơi chữ) mất.

Mỗi tội Lâm Viễn Nhạc còn chưa làm công tác chuẩn bị tốt.

Nghiêm đại tổng tài: “Nhạc Nhạc, nếu sự đã rồi, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cậu.”

????? Đây không phải lời kịch do hắc lão đại anh viết sao?

Nhưng ngược lại rất đúng lúc. Nở nụ cười.

Lâm Viễn Nhạc: “Ừ...” Nỗ lực bày ra vẻ mặt thẹn thùng.

Nghiêm Uyên: “Về mặt Nhạc Nhạc sao lại kỳ quái như vậy, chẳng lẽ không thoải mái sao?”

Lâm Viễn Nhạc: “Khụ, không có không có, rất thoải mái rất thoải mái.”

“Đúng rồi, Nghiêm tổng, buổi chiều tôi còn phải về làm việc.” Lâm Viễn Nhạc cảm thấy vẫn phải mau chóng tìm được (chứng cứ)

Nghiêm tổng nghe vậy liền đáp “Không cần miễn cưỡng, công ty thiếu đi hai người cũng không đến nỗi nào.”

Lâm Viễn Nhạc trong lòng khắc khổ, thiếu mất hai người thì đúng là sẽ không sao, nhưng nếu một trong đó là tổng giám đốc thì sẽ có vấn đề tốt sao!! Lại nói việc đồng thời (biến mất) đi, cũng quá gây chú ý rồi.

## 5. Chương 5

Editor: Hạ Vũ (Lệ Huyết Cung)

“Khụ, tôi cảm thấy không có vấn đề gì, không nên chậm trễ công việc của nhiều người như vậy.” Lâm Viễn Nhạc cố gắng nói ngọt ngào một chút. Không phải đã bị thương rồi sao, mau trở về công tác để hắn có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ chứ! Hắn là vì tìm chứng cứ nên mới phát triển cảm tình với hắc lão đại.... Ừm... Có lẽ không phải vậy.... chẳng?

Rốt cuộc tổng giám đốc Nghiêm gật đầu, “Nếu không thoải mái thì cứ nói với tôi.”

Sau đó, buổi chiều dẫn hắn theo.

Nhân viên trông thấy hai người có mặt cùng một chỗ kỳ thật cũng không phản ứng đáng kể nào, dù sao tổng giám đốc mang vệ sĩ ra ngoài thị sát tối trưa cũng không phải chuyện lớn gì.

Nhưng khi hai người tới tầng cao nhất, vừa ra khỏi thang máy đã bị nhìn chăm chú một cách khó hiểu.

Phùng Hi cầm tài liệu đi ngang qua, thấy hai người đi lên, đặc biệt chạy tới vỗ vỗ vai Lâm Viễn Nhạc

“Khổ cực rồi Viễn Nhạc.”

Dường như hoàn toàn không phát hiện ra bộ dạng của tổng giám đốc.

Lâm Viễn Nhạc khẽ gật đầu một cách cứng nhắc, vất vả cái gì cơ?

Chắc là phụng bồi tổng giám đốc làm công việc văn phòng rất vất vả? Nhất định là thế rồi!!!!

Nghiêm Uyên dù bận vẫn ung dung nhìn biểu cảm của người bên cạnh, thấy hắn thoải mái, vẻ mặt mới nghiêm chỉnh lại

“Làm việc của mình đi.”

Phùng Hi vẫn giả bộ không nghe thấy lời của tổng giám đốc

Trùng mắt nhìn Lâm Viễn Nhạc rồi mới đi

Lâm Viễn Nhạc chỉ có thể vẻ mặt ngờ vực giả bộ không hiểu nụ cười của hắn.

Lâm Viễn Nhạc tại văn phòng tổng giám đốc vẫn như cũ sống đời trợ lý, pha cà phê, thỉnh thoảng bị thư ký bên ngoài lôi kéo trò chuyện trên trời dưới biển, nào là bí mật của công ty, thực tế chính là chuyện về một quản lý đầu trọc nuôi tiểu tam bên ngoài.

Cùng với đó còn có sắp xếp một đồng tài liệu hắn xem không hiểu. Lâm Viễn Nhạc buồn xé ruột gan, nếu cứ tiếp tục như vậy thì đến bao giờ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ?!

Có điều sau khi Nghiêm Uyên nhận điện thoại, Lâm Viễn Nhạc liền phát hiện sắc mặt tổng giám đốc hình như rất khó coi.

Nghiêm Uyên “Chỉnh trang một chút, cùng tôi tới phòng họp.”

Ding, bóng đèn trong đầu Lâm Viễn Nhạc bật sáng, cơ hội đây rồi!

Nhưng lúc đẩy cửa tiến vào phòng họp, Lâm Viễn Nhạc suýt chút nữa quỵ xuống.

Hàn Phi, Phùng Hi, An Yên, cùng với một số lãnh đạo giữ vị trí hiển hách hắn từng gặp qua trong công ty, đều có mặt.

Xem ra hắn là chuyện lớn đây, trong lòng Lâm Viễn Nhạc có chút kích động.

“Viễn Nhạc ngồi đi, cuộc họp nội bộ của chúng ta đừng làm chuyện không cần thiết.” Phùng Hi gọi.

Nghiêm Uyên ra hiệu cho Lâm Viễn Nhạc ngồi xuống bên cạnh.

Trong cuộc họp, thì ra, đại khái là, nói rất nhiều, bí mật nội bộ?

Lâm Viễn Nhạc thậm chí định bỏ ra chút vốn liếng.

Có điều, lúc Lâm Viễn Nhạc nhìn thấy Hàn Phi trong lòng lại có chút khó chịu, hẳn nhớ trước kia trong công ty gây gổ mấy tháng, tất cả mọi người đối với hắn rất tốt, cho dù là thu phí bảo kê cũng đẩy hắn ra phía trước cũng là do lãnh đạo quá keo kiệt.

Hơn nữa nghe nói sau khi hắn rời đi trong nhà bếp đồ cũng chẳng đủ ăn, trong lòng chua xót.

Hơn nữa, hơn nữa Nghiêm tổng cũng đối với hắn rất tốt, mặc dù là hắc lão đại, nhưng có khả năng còn là một hắc lão đại tâm thần có chút vấn đề

“Nghiêm, Nghiêm tổng, tôi cảm thấy người như tôi ở đây không thích hợp lắm, hay là tôi đi canh cổng vậy.” Lâm Viễn Nhạc cuối cùng đưa ra quyết định, chuẩn bị, coi như chưa từng tới, coi như không biết gì cả.

Trong lòng hắn thầm đập đầu với tổ trưởng, quay người chuẩn bị đi.

Sau đó liền bị tóm lại, quay trở về.

Nghiêm Uyên kịp thời trực tiếp xách người qua bên cạnh, ấn xuống

Lâm Viễn Nhạc vội vàng không kịp chuẩn bị, suýt chút nữa oán hận nằm trên mặt đất.

“Lúc này đừng có hồ đồ, ngoan ngoãn ngồi yên đi.”

?????

Lâm Viễn Nhạc: “Nghiêm tổng, tôi vẫn cảm thấy...”

Nghiêm Uyên: “Ngao nào.”

Lâm Viễn Nhạc: “Hả....”

Một vòng người xung quanh: “Ặc...”

Lâm Viễn Nhạc ngao ngao ngồi xuống nghe cả buổi, đại khái biết được cuộc họp hôm nay là về cái gì rồi, nói đơn giản một chút, chính là có người, đã đập phá quán còn muốn chiếm địa bàn!

Nghiêm Uyên: “Tình huống cụ thể ra sao?”

Hàn Nhạc: “Ngoài sáng thì đã đoạt mất mấy giao dịch lẻ, hơn nữa bọn hắn dường như muốn mượn tay cảnh sát để trị chúng ta.”

Phùng Hi “Đám lão già cục cảnh sát kia cam tâm tình nguyện sao? Vả lại bọn họ cũng đâu có chứng cứ.”

Một lãnh đạo “Có điều cảnh sát vẫn muốn thò tay vào chỗ chúng ta, vẫn phải phòng ngừa vạn nhất.”

Nghiêm Uyên “Ừ.... Viễn Nhạc cảm thấy thế nào?”

Câu chuyện chuyển hướng bất ngờ đến mức không kịp chuẩn bị.

Chẳng lẽ tôi lại nói tôi chính là tay trong của cảnh sát?

Lâm Viễn Nhạc “Tôi nghe theo ý Nghiêm tổng, ừm.”

Tỏ ra thông minh mới là cách xử lý an toàn nhất.

Nghiêm Uyên “Ừ.... Nếu như, Viễn Nhạc phát hiện cảnh sát nằm vùng thì sẽ làm gì?”

Lâm Viễn Nhạc “Tôi nhất định sẽ báo cho Nghiêm tổng!”

Phùng Hi “Phù phù, không phát hiện ra độ thông minh của Tiểu Viễn Nhạc này đấy!” Sau đó liền bị An Yên đập cho một cước.

Lãnh đạo Hàn Phi mặt không cảm xúc cũng khẽ gật theo.

Nghiêm Uyên “Nói cũng đúng. Cậu ngoan ngoãn đi theo tôi là được rồi.” Sau đó vuốt vuốt tóc Lâm Viễn Nhạc.

Lâm Viễn Nhạc “.... Ha ha...”

Cuộc họp chấm dứt, Lâm Viễn Nhạc mệt mỏi muốn chết, trở lại văn phòng liền nằm chềnh ềnh ra, chủ yếu là trong lòng mệt mỏi, một đám lão hồ ly tính kế tính tới tính lui, vẫn không quên tặng hần hai câu mắc nghen, các người sớm muộn gì cũng đóng cửa thôi!

Lâm Viễn Nhạc gục mặt xuống bàn, lại bị người ta xoa nhẹ đầu

“Mệt à? Vào trong ngủ đi.”

Giọng của Nghiêm tổng rất dịu dàng.

Lâm Viễn Nhạc cảm thấy có chút mê hoặc, nhưng chỉ là một chút.

“Tôi không mệt, Nghiêm tổng không cần lo lắng! Việc chưa hoàn thành thì tôi cũng ngủ không yên.”

20 phút sau

Nghiêm Uyên nhìn người đang mài mặt xuống bàn ngủ, thở dài

Không biết tại sao vừa rồi mình lại cảm thán hài tử nhà ta thực hiểu chuyện nữa.

Vì vậy Lâm Viễn Nhạc lúc tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường

Phản ứng đầu tiên chính là xốc drap trải giường lên nhìn nhìn

Không tồi, quần áo vẫn còn.

Sau đó mới nhớ ra mình đã ngủ một giấc rồi

Sau đó hình như là Nghiêm tổng ôm hần vào

A a a a mắt mặt a a a a

Lâm Viễn Nhạc điên cuồng đập giường

Cửa mở

Nghiêm Uyên: “.....”

Lâm Viễn Nhạc: “..... Nghiêm tổng anh hãy nghe tôi giải thích “

Nghiêm Uyên: “Là tôi quấy rầy cậu sao, nghe lời, ngủ tiếp đi, tan tầm tôi sẽ gọi.”

Lâm Viễn Nhạc: “Hic hic Nghiêm tổng tôi sai rồi, ta đi làm mà lại ngủ quên hic hic, anh trừ lương tôi đi!”

Nghiêm Uyên “Nói nhảm gì vậy, sao phải trừ lương của cậu. Nghỉ ngơi cho tốt.”

Lâm Viễn Nhạc “Tổng giám đốc anh thật tốt.” Bán manh đáng xấu hổ nhưng tác dụng thật đáng nể.

Nghiêm tổng “Cậu vẫn đang thử việc, vốn cũng không có tiền lương gì mấy.”

Lâm Viễn Nhạc “.....”

Gặp lại chưa kịp chào, tôi ngủ tiếp được rồi.

Nghiêm tổng buồn cười nhìn người đang cuộn mình về lại trong chăn

Thật là ngốc.....

Sau khi Lâm Viễn Nhạc tan làm, dưới các loại ám chỉ công khai của Nghiêm tổng, vẫn kiên quyết tỏ vẻ mình phải về ký túc xá công nhân viên

Đùa chứ, nếu mỗi ngày cứ ở cùng một chỗ từ sáng đến tối, hần làm sao truyền tin tức đi được.

Nhưng mà Nghiêm tổng vẫn kiên trì muốn đưa người về.

Bây giờ hai người đang ở dưới lầu nhà trọ của Lâm Viễn Nhạc.

Lâm Viễn Nhạc “Nghiêm tổng ngài mau trở về đi thôi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Nghiêm tổng “Ừ.”

Lâm Viễn Nhạc “.....” Ngài vẫn không chịu đi là còn muốn làm gì đây?

Nghiêm tổng “Thật sự không định mời tôi lên uống chén trà sao?”

Lâm Viễn Nhạc “Ừm... Trên lầu không có trà.” Vì vậy ngài đi mau đi.

Nghiêm tổng “Thật là trùng hợp, trên xe tôi có.”

Lâm Viễn Nhạc “.....”

Lâm Viễn Nhạc cuối cùng vẫn phải mời Nghiêm Uyên lên lầu

Dù sao người ta cũng mang theo lá trà

“Ừm, căn phòng cũng không tệ lắm.” Nghiêm tổng đảo mắt một vòng bình luận.

Lâm Viễn Nhạc gạt đầu, tới phòng bếp lấy đồ uống trà.

“Tìm không thấy thì thôi, dù sao cũng không phải tới uống trà.” Nghiêm tổng nhìn người đang chui vào tủ bát, mở miệng nói.

Lâm Viễn Nhạc: “.....”

Tôi biết ngay mà, mụ mại phê!

Ngài chính là đến ngủ cùng tôi đúng không!

Đúng đấy, không sai tí nào.

Trong căn hộ của Lâm Viễn Nhạc không có đồ uống trà, nhưng hoa quả vẫn phải có.

Lâm Viễn Nhạc gọt một ít, gượng gạo ngồi xuống nói chuyện phiếm cùng Nghiêm tổng.

Hai người nhìn nhau khô khan hàn huyên nửa giờ.

Nghiêm tổng vẫn rất hào hứng, còn Lâm Viễn Nhạc thì không chịu nổi.

Lâm Viễn Nhạc: “Nghiêm tổng, trời tối rồi, chi bằng...” Chi bằng ngài đi mau đi!

Nghiêm tổng “Nói cũng đúng, trời tối lái xe không an toàn, tôi ngủ ở đây một đêm vậy.”

Đợi một tí, tôi không phải có ý này, anh đúng là hắc lão đại vì ngủ lại mà không biết xấu hổ!!!!

Lâm Viễn Nhạc có thể làm gì được nữa, hấn cũng rất bất đắc dĩ

Hấn cũng không thể mời ông chủ nhà mình ra cửa được.

Lâm Viễn Nhạc “Phòng trọ chưa dọn dẹp xong, tôi ngủ ở ghế sofa là được rồi, ngài sang phòng ngủ ngủ đi” Lâm Viễn Nhạc mặt không biểu tình trong lòng thống khổ.

Nghiêm tổng “Sao có thể để cậu ngủ ghế sofa chứ.”

Ha ha coi như anh còn có chút lương tâm đi!!!

Nghiêm tổng “Chẳng lẽ Nhạc Nhạc không muốn ngủ cùng tôi?”

Đúng vậy, không sai, một chút, cũng không muốn.

Nghiêm tổng ánh mắt sắc bén: “Hả?”

Lâm Viễn Nhạc ha ha, “Ngủ cùng Nghiêm tổng là vinh hạnh của tôi, vinh hạnh. Ha ha.”

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cứ đợi tôi tìm được chứng cứ đi, hừ!

## 6. Chương 6

Editor: Hạ Vũ (Lệ Huyết Cung)

Lâm Viễn Nhạc kỳ thật có chút sợ hãi, buổi tối hôm qua tuy hắn đúng là không nhớ gì cả, nhưng lúc tỉnh lại quả thật khó chịu rất lâu, bây giờ đi đường cũng vẫn khó chịu.

Lúc này tỉnh lại thấy mình cùng Nghiêm Uyên nằm cùng một chỗ, Lâm Viễn Nhạc căng thẳng không nổi.

Tối nay vẫn có thể.... gặp lại chuyện ấy sao? Tuy hắn vẫn còn rất khó chịu nhưng người ta là lão đại a a a, Lâm Viễn Nhạc vui người trong chăn nghe tiếng nước trong phòng tắm, căng thẳng đến mức run rẩy.

Nghiêm Uyên từ phòng tắm đi ra liền phát hiện người đang quần chăn vẻ mặt bi thảm vắt ngang trên giường, lập tức buồn cười, đi qua nhéo má Lâm Viễn Nhạc một chút

“Đây là biểu cảm gì thế?”

Tim Lâm Viễn Nhạc đập thành thịch, đây đây đây là đoạn bắt đầu tán tỉnh sao?

“Nghiêm tổng, tôi... tôi vẫn hơi khó chịu.”

Cố gắng nói giọng vừa êm ái vừa đáng thương.

Nghiêm Uyên nhíu mày, cũng kéo chăn ra chui vào.

Nghiêm Uyên không mặc đồ ngủ, Lâm Viễn Nhạc cảm nhận được hơi nước cùng nhiệt độ trên thân người bên cạnh, trong nháy mắt liền xấu hổ đến mức muốn nổ tung.

“Khó chịu? Để tôi xoa cho cậu.”

Sau đó Lâm Viễn Nhạc đã bị một người ôm chặt vào lòng

Một tay đang ôm phía sau xoa bóp eo cho hắn

!!!!!!! Đầu óc Lâm Viễn Nhạc lập tức trống rỗng, chuyện này.... chuyện này nên làm sao đây, bởi vì thật sự có chút thoải mái, hơn nữa... hơn nữa mặt hắn gần như đã vui trong \*\*\*g ngực Nghiêm tổng a a

Nghiêm Uyên phát hiện người trong ngực vô cùng cứng ngắc

Cười cười hôn một chút lên tai Lâm Viễn Nhạc

Lâm Viễn Nhạc bị trêu chọc nhanh chóng đánh mất ý thức

Cảm giác cả mặt lẫn tai đều bị phồng

Phần eo được xoa bóp cũng mỗi nhừ, tê dại đến nỗi khiến hắn muốn kêu ra tiếng

Nhưng Lâm Viễn Nhạc không ngờ hắn thật sự kêu ra tiếng

Đại khái là Nghiêm Uyên đã vân vê đến nơi mẫn, cảm nào đó

Lâm Viễn Nhạc lại mở mị

Trầm thấp kêu lên một tiếng rên rỉ, ngâm nga

Lâm Viễn Nhạc kêu xong lập tức hận không thể bỏ cái giường ra rồi đem mình vùi vào

Hơn nữa hắn cảm thấy bàn tay trên lưng bất động

Ngẩng đầu lại phát hiện Nghiêm Uyên đang nhìn mình

Lâm Viễn Nhạc tuy rằng rất gốc gác

Nhưng mà hiện tại ý tứ trong ánh mắt Nghiêm tổng

Nhất định là muốn thưởng hắn

Lâm Viễn Nhạc muốn xoay lưng qua

Nhưng đột nhiên bị ôm sát

“Đây chính là em đang mời gọi tôi.”

Nghiêm Uyên nhìn ngấm gương mặt đỏ bừng cùng đôi mắt kinh hoàng luống cuống của người trong ngực, thầm nghĩ ai có thể nhin được ai, y, con mẹ nó chịu đựng đi thôi.

Lâm Viễn Nhạc còn chưa kịp phản ứng với ý tứ trong những lời này thì đã bị hôn

Đây là lần đầu Lâm Viễn Nhạc hôn môi

Có lẽ tối hôm qua cũng có nhưng hắn không nhớ rõ

Nghiêm Uyên không lướt qua mà dừng lại, nhưng cũng không tiến thêm bước nào, dù sao thân thể người ta vẫn chưa thoải mái.

Lâm Viễn Nhạc bị hôn sớm đã hít thở không thông, sau khi được buông ra trực tiếp vùi mình vào trong chăn không ra ngoài.

Nghiêm Uyên ở sau lưng cười đập hấn

“Thẹn thùng vậy cơ à? Vậy chuyện kia sau này phải làm sao?”

Lâm Viễn Nhạc vắn vẹo uốn éo không nói lời nào

Nhưng vừa bị một đôi tay ôm vào trong lòng

“Được rồi, không trêu em nữa, ngủ đi.”

Lâm Viễn Nhạc xấu hổ và giận dữ đến mức muốn quay đầu lại tặng cho người ta một quyền, nhưng lại sợ mình lại bị ôm lấy.

Hắn vốn cho rằng đêm nay mình sẽ ngủ không ngon

Kết quả nghe nhịp tim Nghiêm Uyên đập một hồi thì bắt đầu mơ màng

Lúc sắp chìm vào giấc ngủ thì nghe thấy có người ghé vào lỗ tai gọi hắn là đồ ngốc, Lâm Viễn Nhạc thầm thì “Anh mới là đồ ngốc.”

Nghiêm Uyên cười hôn cái người không biết đang lằm bằm cái gì kia một chút

“Ngốc thư thế chung quy ngoài tôi ra cũng không ai muốn.”

Ngày hôm sau Nghiêm tổng đưa Lâm Viễn Nhạc đi làm

Tiền đường còn mua điểm tâm lấy lòng

Bởi vì sáng sớm Lâm Viễn Nhạc lằm bằm kêu không muốn dậy

Nghiêm tổng đến cùng cũng không có nhẫn tâm đem người kéo lên

Chỉ có thể ở trên đường giải quyết xong điểm tâm.

Lâm Viễn Nhạc ngồi ở vị trí cạnh ghế lái ôm điểm tâm vẻ mặt hạnh phúc

Là cháo mà hắn thích nhất, vì quá mắc nên trước kia không thể ăn thường xuyên

Nghiêm tổng thật tốt, thế nhưng trong lòng lại vô ý thức bán đi một manh (moe)

Đến công ty Nghiêm Uyên cũng không quản hắn nữa

Bởi vì công việc thực sự rất nhiều

Lâm Viễn Nhạc liền trộm chuồn đi ngồi xỏm ở vườn hoa

Gọi điện thoại cho người liên lạc

“Sao vậy, tìm được chứng cứ rồi à?” Người liên lạc rất nóng vội.

Lâm Viễn Nhạc “Không có.”

Người liên lạc “Vậy cậu gọi điện đến làm cái gì! Không sợ bại lộ à?”

Lâm Viễn Nhạc “Không có cách nào, bây giờ Nghiêm tổng ngày nào cũng ở cùng tôi.” Tôi muốn ăn vụng một cái bánh ngọt cũng không dễ dàng chứ đừng nói tới việc lấy trộm?

?? Biết ngay mà!

Người liên lạc “.....” Tôi không phải là quá thanh tú nên bị đem ân ái đó chứ?!

Lâm Viễn Nhạc “Đúng rồi, tôi muốn hỏi chuyện này.” Lâm Viễn Nhạc cầm lấy nhánh cây trên mặt đất vẽ vẽ vòng tròn.

Người liên lạc “Nói đi....”

Lâm Viễn Nhạc “Có phải có người muốn phối hợp với chúng ta để đối phó Nghiêm Uyên không?”

Người liên lạc trầm mặc một hồi mới nói “Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như tổ trưởng đã từng đề cập qua.”

Lâm Viễn Nhạc cố gắng giả bộ không sợ hãi “A... Tổ trưởng bên kia, khụ, thái độ của ông ấy như thế nào?”

Lâm Viễn Nhạc biết rõ nếu như tổ trưởng gật đầu, bước tiếp theo sự tình sẽ trở nên rất phức tạp.

Bởi vì cảnh sát sẽ không hoàn toàn tin tưởng tư liệu đối phương cung cấp, vì vậy nhiệm vụ của hắn sẽ trở nên càng thêm cấp bách, hắn sẽ phải lập tức đối lập với Nghiêm Uyên, Lâm Viễn Nhạc tận đáy lòng không hề muốn như vậy, vì hắn biết rõ những người này đều không phải người xấu, mặc dù có chút ít xấu xa.

Bên kia thở dài một hơi mới nói “Viễn Nhạc, cậu, cậu có phải đã thật sự động tâm rồi không?”

Đây mới là chuyện người liên lạc luôn luôn lo lắng, Lâm Viễn Nhạc quá đơn thuần, nhưng chính vì vậy hắn mới là ứng cử viên nằm vùng tốt nhất. Hắn đơn thuần đến mức có thể hoàn toàn thoát khỏi thân phận cảnh sát, nhanh chóng thích nghi với bất cứ hoàn cảnh nào.

Nhưng vết thương trí mệnh duy nhất chính là, hắn cũng dễ dàng sa vào một loại cảm giác, bất kể là tình bạn hay tình yêu, hơn nữa chỉ cần Nghiêm Uyên muốn, Lâm Viễn Nhạc muốn không rơi vào cũng là chuyện không thể.

Chỉ là bây giờ, chuyện bọn họ luôn luôn lo lắng, có khả năng sắp xảy ra.

Lâm Viễn Nhạc nghe vậy dừng một chút, mới cười nói “Nói gì vậy, tôi, tôi biết phải làm gì mà, nhưng mà, nhưng mà tôi thực sự cảm thấy Nghiêm tổng bọn họ không phải người xấu. Trong công ty cũng rất bình thường.”

Hắn biết rõ việc cùng Nghiêm tổng chính là, chính là anh tình tôi nguyện nhất thời vui đùa một chút, đợi đến lúc Nghiêm tổng chán, đợi đến lúc hắn tìm được thứ hắn muốn, bọn hắn sẽ kết thúc.

“Tốt hay xấu đều không phải chuyện chúng ta có thể quyết định. Tóm lại, cậu cố gắng gạt ra khỏi đầu đi, đừng quên, cậu là cảnh sát, đây không phải ước mơ từ nhỏ của cậu sao?”

Nói không sai, Lâm Viễn Nhạc từ nhỏ đã mong được trở thành cảnh sát, còn về phần tại sao thì hắn cũng không nhớ rõ, chỉ là dựa theo ký ức còn đọng lại, hắn biết, hắn muốn làm cảnh sát.

Lâm Viễn Nhạc ném nhánh cây trong tay đi, nói “Ừ, tôi không quên đâu, tôi biết rồi, cho tôi thêm vài ngày nữa đi.”

Cúp điện thoại, Lâm Viễn Nhạc đứng đấy ngẩn ngơ một hồi rồi mới chậm rãi trở về. Trong chốc lát hắn thường hay cảm thấy, nếu hắn thật sự là một nhân viên của công ty này, không phải là cảnh sát nằm vùng gì đó thì thật tốt biết bao.

Hắn biết rõ những người này đều là người tốt, nhưng phía cảnh sát sẽ không tin, nhiệm vụ của hắn cũng sẽ không vì hắn biết rõ mà chấm dứt. Về phần quan hệ giữa hắn và Nghiêm Uyên, không biết Nghiêm tổng khi biết sự thật sẽ thế nào, có lẽ, sẽ rất thất vọng.

Lâm Viễn Nhạc vào thang máy trở về, trong thang máy tĩnh lặng đôi chút, vẫn là, vẫn là mau chóng hoàn thành nhiệm vụ đi, miễn cho thời gian càng dài sự tình càng khó khống chế.

Lâm Viễn Nhạc đã bỏ lỡ quá nhiều cơ hội, hắn quyết định, trực tiếp động tay với máy vi tính của Nghiêm Uyên. Làm công tác tư tưởng trong thang máy một hồi, Lâm Viễn Nhạc trở về văn phòng.

“Sao đi lâu vậy?” Nghiêm tổng vẫn đang xử lý văn kiện, cũng không ngẩng đầu.

Lâm Viễn Nhạc cười đáp “Bối đất ở vườn hoa dưới lầu, nhìn nhiều màu xanh rất tốt cho đôi mắt!”

Nghiêm tổng ngẩng đầu lên

“Trong vườn hoa quý nhất là một gốc hoa Lương Vạn Ngũ.” (đoạn này ta không chắc lắm)

?!!!!!!!

“Có lẽ, không đến nỗi, ngắt hoa nhỉ?”

Nghiêm tổng cười khê

“Có ngắt cũng không sao, tôi bảo kê em.”

Mụ, mụ mại phê, lời anh nói tôi một chút cũng không động lòng! Một chút cũng không!

Tôi còn phải trộm tài liệu của anh, bán bí mật của anh đấy.

Lâm Viễn Nhạc nhớ tới chuyện này lại có chút mất mát.

“Tới đây.” Nghiêm tổng đang ngồi ở bàn làm việc phía sau vẫy tay với Lâm Viễn Nhạc.

Lâm Viễn Nhạc do dự một hồi nhưng vẫn đi tới

Tên đại biến thái nhà anh, tuy tôi muốn trộm bí mật của anh nhưng nếu anh muốn ngay trong phòng làm việc tuyên \*\*\* giữa ban ngày ban mặt thì tôi tuyệt đối không đồng ý!

Lâm Viễn Nhạc đứng bên cạnh Nghiêm Uyên, cúi đầu không dám nhìn người, dường như có chút căng thẳng, nhưng lại có vẻ rất biết điều.

Nghiêm Uyên kéo người qua đặt lên đùi mình

“Làm, làm gì vậy?” Lâm Viễn Nhạc giẫy người một cái liền bị ấn xuống.

“Sao lại suy sụp như vậy, trách tôi sáng sớm lạnh nhạt với em à?” Nghiêm Uyên xoa xoa mặt tiểu hài tử, ôn nhu hỏi.

Lâm Viễn Nhạc lập tức xấu hổ “Không, không phải, tôi không có suy sụp. Chỉ là tôi cảm thấy hơi nhàm chán.”

Nghiêm Uyên kéo cằm Lâm Viễn Nhạc, bắt người ta nhìn mình.

“Có bất cứ chuyện gì cũng có thể nói với tôi, tôi sẽ giúp em, biết chưa?”

Chuyện tôi muốn trộm tài liệu của anh cũng nói được ư?

Lòng Lâm Viễn Nhạc lại bắt đầu rối bời, cuối cùng vẫn quyết định mở miệng

“Nếu cảnh sát thật sự cài tay trong vào thì sao?”

Nghiêm Uyên sững sờ một lúc mới phản ứng với ý tứ của hắn

Trong đáy mắt hiện lên một tia đau lòng

Tiểu hài tử hắn là luôn luôn rối bời nhỉ?

“Có nhớ tôi đã nói với em tôi là cô nhi không, không phải chỉ là đùa giỡn trêu chọc em đâu.”

Lâm Viễn Nhạc cả kinh, Nghiêm Uyên vậy mà thật sự.... Hắn cứ tưởng đó không phải sự thật.

“Cha mẹ tôi đã chết trong một lần tranh chấp bang phái, lão gia tử rất thương tâm, từ đó về sau bắt đầu tẩy trắng Nghiêm gia, đến đời tôi thì đã gần như xong xuôi, nhưng chắc chắn không thể hoàn toàn không còn màu đen, chẳng qua chỉ là gây sự một chút để phòng thủ, bình thường cũng không làm chuyện thương thiên hại lý.”

Đương nhiên còn nhận một ít chuyện kín nhưng không quá phận, có điều cái này không thể nói.

## 7. Chương 7

Editor: Hạ Vũ (Lệ Huyết Cung)

Trong lòng Lâm Viễn Nhạc đột nhiên phức tạp, sao chứ, tẩy trắng rồi hả? Vậy hắn tới để làm gì vậy?

Không đúng không đúng, không thể chỉ nghe lời nói của một bên, dù sao Nghiêm tổng vẫn là một hắc lão đại tâm cơ thâm trầm

Có điều chính Lâm Viễn Nhạc cũng không biết hắn vui vẻ rõ ràng đến mức không thể che giấu.

Nghiêm Uyên nhẹ vuốt tóc tiểu hài tử, thả người xuống dưới

“Những việc này em biết thì tốt rồi, đợi lát nữa tôi muốn triển khai một cuộc họp, rất buồn tẻ nên sẽ không đưa em theo, nếu mệt thì cứ đi nghỉ đi.”

Nghiêm Uyên căn dặn ngoài văn phòng.

Lúc này Lâm Viễn Nhạc liền tới cạnh bàn Nghiêm Uyên, trên bàn chính là máy tính của Nghiêm Uyên, còn là liếc mắt nhìn cho đảm bảo!

Vậy mà không có mật mã ư, thật sự là rất một hắc lão đại rất yên tâm về người khác chắc chắn, Lâm Viễn Nhạc rất nhẹ nhàng nhấp vào kho văn kiện.

Các loại văn kiện khác nhau được phân loại và sắp xếp rất rõ ràng, Lâm Viễn Nhạc quét một vòng, đột nhiên bị một xấp văn kiện hấp dẫn, tên văn kiện chỉ có ba chữ: Lâm Viễn Nhạc.

Lâm Viễn Nhạc đột nhiên có chút căng thẳng, tay run run mở tới tập văn kiện kia, bên trong có file, còn có cả ảnh chụp, hắn mở xem từng cái một.

Bên trong có tư liệu về thời điểm hắn còn ở cô nhi viện, đến ghi chép về thời kỳ hắn đi học, còn có, hồ sơ ở cục cảnh sát của hắn, có nhiều thứ thậm chí ngay cả Lâm Viễn Nhạc cũng chưa từng thấy qua.

Hóa ra Nghiêm Uyên đã sớm biết, Lâm Viễn Nhạc nghĩ tới việc bọn hắn mấy ngày nay ở chung, vậy tại sao còn đối xử với hắn như thế? Là trêu đùa chọc ghẹo sao?! Hay là..... Lâm Viễn Nhạc không nghĩ ra được, ngơ ngẩn tất mấy vi tính. Lâm Viễn Nhạc dứt khoát bước vào phòng nghỉ, hiện tại hắn có chút rối loạn.

Có nên nói chuyện này với người liên lạc hay không? Có nên đi chất vấn Nghiêm Uyên hay không? Có nên mau chóng rời khỏi hay không? Từng vấn đề cứ liên tiếp tràn đến, Lâm Viễn Nhạc đứng lên, trong đầu hỗn loạn, như vậy, có phải Hàn Phi bọn họ cũng đều biết thân phận của mình hay không? Còn cả Phùng Hi, An thư ký..... Lâm Viễn Nhạc cảm thấy bản thân mình chẳng những ngu ngốc mà còn rất đáng cười.

Mà bên kia Nghiêm Uyên không hề ở phòng họp, y đang ngồi trong văn phòng của Phùng Hi

Nhìn chằm chằm vào màn hình phía trước

, trên màn hình hiển nhiên là khung cảnh trong phòng nghỉ của Nghiêm Uyên.

Phùng Hi bắt tréo hai chân ngâm một que kẹo mút “Nghiêm tổng không đau lòng sao, Nhạc Nhạc thoát nhìn cũng không tốt lắm.”

Nghiêm Uyên nhìn người đang cuộn mình trên giường trong camera giám sát, nhíu mày

“Cho cậu ấy chút thời gian đi, chuyện này hãy để tự cậu ấy phát hiện sẽ khá hơn.”

Phùng Hi “Không lo tiểu hài tử chạy mất ư? Hoặc là sẽ xa cách anh?”

Nghiêm Uyên nhíu mày cười cười “Cậu ấy rất kiên cường, cũng rất lý trí.”

Không sai, rất kiên cường,

Cũng rất, lý trí,

Lâm Viễn Nhạc, ngủ rồi.

Hai người nhìn vào camera giám sát xem tiểu hài tử mới đầu còn cuộn mình lăn lộn trên giường chậm rãi trượt vào trong chăn, sau đó trùm kín lại, rồi ngủ mất.

Phùng Hi cười phun ra

“Ha ha, anh thật sự là nhặt được một bảo bối đó ha ha!”

Nghiêm Uyên cũng buồn cười, có điều lại yên tâm không ít.

Lâm Viễn Nhạc cuối cùng vẫn không nói tin tức hấn bại lộ cho người liên lạc

Nhưng lại đem ít nhiều chuyện Nghiêm gia có lẽ đã tẩy trắng ra nói.

Người liên lạc “Chắc, quả nhiên vừa có lão công đã quên tổ chức.”

Tổ trưởng em yêu cầu đổi lại người liên lạc, nào người này có lẽ đã mất rồi!

“Tôi thật sự không phát hiện được chứng cứ phạm pháp, hơn nữa những gì công ty làm đều là việc sản xuất chính đáng, tôi đi theo cũng chưa từng thấy Nghiêm gia có tổ chức bang phái gì đó.”

Người liên lạc “..... Được rồi, tôi trở về báo cáo đã, tóm lại, cậu hãy cẩn thận.”

Còn cẩn thận cái rắm, người ta ngay từ đầu đã biết rõ....

Lâm Viễn Nhạc đột nhiên nhớ tới vấn đề này “Tôi đến nằm vùng, tư liệu về tôi đều đã làm xong, sẽ không bị điều tra ra chứ?”

Bên kia người liên lạc vỗ ngực “Tiểu Nhạc yên tâm, chúng ta làm việc đều có tiêu chuẩn nhất định, không có vấn đề gì.”

Ha ha, gạch nhĩ lão (chắc cũng là một câu cửa miệng để chửi) cậu! Mụ mại phê đều là có vấn đề!!!

Lâm Viễn Nhạc không muốn trực tiếp vạch trần chuyện này với Nghiêm Uyên, dù đại khái đối phương cũng đã rõ ràng, nhưng Lâm Viễn Nhạc vẫn không muốn, ngầm hiểu lẫn nhau, cũng rất tốt.

Vài ngày sau đó, Lâm Viễn Nhạc nhận được tin tức từ người liên lạc

“Nhiệm vụ chấm dứt.”

Bốn chữ rất đơn giản, nhưng Lâm Viễn Nhạc lại nhìn thật lâu, sau đó mới thở dài một hơi.

Nhưng mà, chung quy đã đến lúc nên rời đi.

Lâm Viễn Nhạc cầm đơn từ chức đi đến văn phòng

“Nghiêm tổng, tôi, tôi muốn từ chức.”

Nghiêm Uyên cầm tờ giấy kia nhìn thoáng qua

“Ừ.”

???????!

Hắc lão đại tang tâm bệnh cuồng (điên rồ, mất trí) nhà anh quả nhiên chính là vô tình vô nghĩa thể này đây.

Lâm Viễn Nhạc cô đơn tựa như một phiến lá cây mùa thu

“Ngày mai nghỉ ngơi một chút, ngày mốt lại có thể tới chỗ Hàn Nhạc.”

???????

Lâm Viễn Nhạc chỉ ngây ngốc không kịp phản ứng “Cái gì? Tại sao lại tới chỗ Hàn đại ca?”

Mụ mại phê tôi từ chức anh biết sao

Nghiêm Uyên đem người túm đến trước mặt

“Đám lão già kia còn chưa nói cho em? Lần này em được đảm nhiệm một khóa huấn luyện chiến đấu của chúng ta, Lâm sĩ quan.”

Đợi một chút, có phải có gì đó không hợp lý lắm hay không.

Lâm Viễn Nhạc xông vào phòng nghỉ gọi điện thoại cho tổ trưởng

“Tổ trưởng! Tổ trưởng là em đây! Cái gì mà huấn luyện chiến đấu chứ?!!!”

Đầu kia tổ trưởng thối thối nước trà, chậm rãi nói

“Nghiêm tổng nói bọn họ thiếu người, dù sao chú cũng không có nhiệm vụ, chi bằng đi hai ngày, huấn luyện tốt rồi quay lại.”

Lâm Viễn Nhạc “Anh cùng Nghiêm tổng gặp mặt?”

Tổ trưởng “Ừ, Nghiêm Uyên ấy mà, là một hài tử ngoan, ta cùng ông nội của cậu ta cũng là lão giao tình.”

Đợi, cái gì cơ.... Không phải lúc đầu anh nói người ta là hắc lão đại tang tâm bệnh cuồng sao....

“Tổ trưởng, có phải các người ngay từ đầu đã thương lượng cả rồi hay không?”

Lâm Viễn Nhạc giữa trưa phát hiện chuyện này không được bình thường.

Bên kia tổ trưởng ho khan một hồi

“Khụ, cái gì thế? Ai chà Viễn Nhạc à, tín hiệu không tốt, anh cúp máy trước đây.”

Lâm Viễn Nhạc cầm điện thoại bị cắt đứt nghiêng răng nghiêng lợi.

Thế mà tôi mấy tháng này không ngại gian khổ (?) trong lòng run sợ rốt cuộc là vì cái gì đây.....

Sau đó Lâm Viễn Nhạc lại xông về văn phòng, khí thế hung hăng đập bàn Nghiêm Uyên

“Anh! Anh đặt bẫy tôi!”

Nghiêm Uyên có chút đau lòng cho bàn tay đập bàn kia, kéo qua vuốt vuốt

“Không phải đặt bẫy, kỳ thật tôi đã sớm gặp qua em rồi, Nhạc Nhạc.”

Lâm Viễn Nhạc đang choáng váng liền bị kéo vào trong ngực nam nhân. Nghe kể một câu chuyện không tính là chuyện xưa.

Ngày đó Lâm Viễn Nhạc còn ở trong cô nhi viện, chỉ mới sáu bảy tuổi, khuôn mặt mỗi ngày đều cười tủm tỉm đặc biệt đáng yêu.

Một ngày chạng vạng tối, Lâm Viễn Nhạc lén ra ngoài đến công viên chơi

Sắc trời đã có chút tối, trẻ em ở khu trò chơi trong công viên không có mấy người

Lâm Viễn Nhạc rất vui vẻ, một mình chiếm lấy thật nhiều đồ chơi

Nhưng Lâm Viễn Nhạc ở chỗ nấp dưới thang trượt nhìn thấy một người, lập tức hoảng sợ.

Trẻ con có chút hiếu kỳ, lén lén lút lút qua, ai ngờ vừa tới gần đã kinh động đến người nọ, bị ôm qua.

Tiểu hài tử suýt chút nữa bị dọa khóc, muốn kêu lên liền bị bịt miệng lại

Người nọ thấy rõ Lâm Viễn Nhạc chỉ là một tiểu hài tử, uy hiếp một câu nếu kêu lên sẽ đánh hất, rồi mới thả tiểu hài tử ra.

Người nọ là tiểu ca ca rất đẹp trai, Lâm Viễn Nhạc nhìn rõ rồi, song trên mặt tiểu ca ca có vết thương.

“Tiểu ca ca, sao anh lại trốn ở chỗ này? Là chơi trốn tìm sao?” Lâm Viễn Nhạc hỏi nhỏ.

Nhưng tiểu ca ca căn bản không để ý tới hấn, Lâm Viễn Nhạc chép chép miệng, lại hỏi “Tiểu ca ca, đã muộn thế này, sao anh không về nhà? Bố mẹ sẽ lo lắng.”

Tiểu ca ca bị hỏi đến phiền, tức giận “Vậy sao em lại ở chỗ này?”

Tiểu hài tử sững sốt

Cúi xuống, gãi gãi đầu, mới thấp giọng nói “Em, em không có bố mẹ, ừm, nhưng mà, nhưng mà Liễu viện trưởng đối với em rất tốt.” Nói xong còn ngại ngần cười.

Tiểu ca ca nghe vậy quay đầu nhìn Lâm Viễn Nhạc một hồi lâu, mới xoa xoa đầu tiểu hài tử, dường như chưa từng làm như vậy, khí lực có chút lớn.

“Anh cũng không có bố mẹ.”

Lâm Viễn Nhạc a một tiếng, vội vàng nói “Anh, anh đừng thương tâm nhé, Liễu viện trưởng nói, bố mẹ vẫn luôn ở trên trời nhìn chúng ta.” Tiểu hài tử dường như không biết nên làm sao để an ủi người ta, ấp úng mãi cũng không nói được lời nào khác, chỉ là sắp đến dùng bàn tay nhỏ bé cũng sờ lên đầu của hấn.

Tiểu ca ca không nói chuyện, chỉ ôm tiểu hài tử vào lòng.

Lâm Viễn Nhạc sau nửa ngày vẫn không ngừng nghĩ, lại hỏi “Tiểu ca ca, bố mẹ tiểu ca ca tại sao không có ở đây?”

“Bị người xấu hại chết.” Trong giọng nói mang theo hận ý Lâm Viễn Nhạc nghe không hiểu.

Tiểu hài tử lập tức nói “Em, em sau này muốn làm cảnh sát! Em giúp anh bắt người xấu được không?” Tiểu ca ca thoát nhìn cũng rất đáng thương, sau này hấn nhất định sẽ giúp đỡ tiểu ca ca!

Sau đó, tiểu ca ca mới nở nụ cười, nhéo nhéo mặt của hấn

“Được, anh chờ em lớn lên giúp em bắt người xấu, nhưng nói trước cho anh tên em là gì đi.”

“Em, em là Lâm Viễn Nhạc! Viễn trong ‘vĩnh viễn’, nhạc trong ‘khoái nhạc’ (vui vẻ).”

Nói xong liền nghe thấy cách đó không xa hình như có ai đang gọi, chính là kêu tên tiểu hài tử.

Tiểu hài tử trong ngực lập tức nhảy dựng lên bỏ chạy “Ồi, Liễu viện trưởng tới tìm em, em, em phải đi, tiểu ca ca cũng mau về nhà đi!” Bàn tay nhỏ bé quơ quơ chào tạm biệt.

Tiểu ca ca cũng vẫy vẫy tay, nhìn bóng dáng nhỏ bé kia chạy xa.

“Lâm Viễn Nhạc. Tôi vẫn luôn chờ em lớn lên đấy.”

Lâm Viễn Nhạc nghe xong cảm thấy rất kinh ngạc

Vì hấn căn bản không nhớ rõ khi còn bé từng gặp một tiểu ca ca như thế, sau đó liền bị Nghiêm Uyên tóm lấy mặt, “Biết ngay em còn nhỏ không có lương tâm mà.”

Lâm Viễn Nhạc có chút ủy khuất nhưng cũng không dám nói lời nào, khi đó hấn mới nhỏ như vậy, sao có thể nhớ rõ.

Kỳ thật Nghiêm Uyên cũng biết, hơn nửa ngày đó sau khi được lão gia tử đón về, y cũng không thể quay về công viên kia gặp lại tiểu hài tử.

Có điều, y luôn luôn cho người chú ý đến hướng đi của tiểu hài tử, cũng không có mục đích gì khác, chỉ là muốn nhìn xem đứa bé này, sau khi lớn lên đến cùng sẽ biến thành bộ dạng gì.

Sau đó y biết được, tiểu hài tử thật sự đi làm cảnh sát, hơn nữa cách y cũng không xa, vì vậy y triển khai tư tâm, thông qua lão gia tử tìm quan hệ, làm cho người ta qua đây.

Ngay từ đầu chỉ là thấy thú vị, vẫn giống như khi còn bé, ngây ngốc lại đáng yêu.

Sau lại cảm thấy, ngốc nghếch như thế, ngộ nhờ bị người khác lừa gạt đi mất thì phải làm sao, chi bằng, y cố mà làm, chịu tội nhốt người cũng được.

Loại ý niệm này một khi đã xuất hiện trong đầu, lúc bắt đầu sẽ không thể vãn hồi.

Lâm Viễn Nhạc không biết những chuyện này, chẳng qua cảm thấy hai người vậy mà mười mấy năm trước đã từng gặp qua, bản thân hẳn kinh ngạc rất lâu.

Sau đó mới lại cảm thấy xấu hổ, hẳn lại quên mất Nghiêm Uyên.

Sau đó mới lại xoắn xuýt, Nghiêm Uyên rốt cuộc là có ý gì đây? Là..... Là thích hẳn sao?

Lòng Lâm Viễn Nhạc bị vấn đề này làm cho rối lên, khó hiểu, nhưng lại không biết nên hỏi ra sao.

“Tôi, tôi đi về trước.” Lâm Viễn Nhạc tránh khỏi ngực Nghiêm Uyên.

Sau đó lại bị kéo về

“Phòng trọ của em ở cực cảnh sát tôi đã nhượng lại cho người ta rồi.”

“Cái gì cơ?! Chuyện này, vậy tôi đây sẽ nghỉ ngơi ở đâu?”

Nghiêm Uyên nhúm mày

“Nghiêm phu nhân, vẫn không biết tự giác sao?”

Lâm Viễn Nhạc xấu hổ, ý tứ này, chung quy là thích đi?

“Tôi.....”

Nghiêm Uyên nhìn ra tiểu hài tử đang quần bách, không có ép hỏi thêm nữa, vuốt vuốt mái tóc Lâm Viễn Nhạc, cười nói “Lâm sĩ quan chờ tôi một lúc được không, chờ tôi tan tầm sẽ đi giúp em dọn hành lý.”

## 8. Chương 8

Editor: Hạ Vũ (Lệ Huyết Cung)

Sau đó, Lâm Viễn Nhạc tới chỗ Nghiêm Uyên bảo, bình thường công việc của Hàn Phi kia, tuy nói là huấn luyện chiến đấu gì đó, nhưng Lâm Viễn Nhạc không cảm thấy đám người kia còn có gì cần hẳn dạy nữa, vì vậy hẳn cùng mọi người đi, thu, phí bảo kê.

Hàn Phi đối với việc này vô cùng hài lòng, cực kỳ hài lòng, bởi vì nhà ăn rốt cuộc cũng có đủ đồ để ăn.

Một đại hán “Nhạc Nhạc, cậu thực sự ở cùng với tổng giám đốc của chúng ta à?”

Lâm Viễn Nhạc “À..... Ừ.”

Một đại hán “Há há, tôi đã nói cậu nhất định có thể đối phó với tổng giám đốc mà!”

Không gạt anh, thật ra là tôi mới bị đối phó.

Lâm Viễn Nhạc còn có một chuyện luôn luôn rất lo lắng,

Chính là Nghiêm lão gia tử trong truyền thuyết.

Lâm Viễn Nhạc ít nhiều biết được một số chuyện về lão gia tử, sau đó cả người đều không tốt lắm, dù sao người ta cũng là kiểu hắc nhất đại, hắc tặc chân chính.

“Nhạc Nhạc, ngày mai cùng tôi về nhà gặp mặt lão gia tử đi.”

!!!!!!

Lâm Viễn Nhạc do dự “Tôi..... Lão gia tử liệu có đánh chết tôi hay không?” Dù sao cũng bắt cóc cháu trai người ta, nếu là ông nội của tôi thì nhất định sẽ đánh chết anh.

Nghiêm Uyên nhéo nhéo mặt người ta, đáp “Không sao, gia gia tôi cũng không tàn nhẫn đến vậy, em gặp rồi sẽ biết.”

Cuối cùng Lâm Viễn Nhạc vẫn phải run rẩy đi theo Nghiêm Uyên.

Hai người lái xe tới một tiểu viện thanh nhàn yên tĩnh vùng ngoại ô.

Lâm Viễn Nhạc không ngờ hắc nhất đại gọi gió hô mưa khi trước lại có thể ở nơi này, có điều vẫn không thả lỏng được chút nào.

Lúc bị dắt vào cửa tay đều rất lạnh,

Khiến cho Nghiêm Uyên dở khóc dở cười “Ai không biết còn tưởng rằng là tôi ép buộc em đến đây.”

Lâm Viễn Nhạc căng thẳng không trả lời rồi, khuôn phép ngồi trên ghế chờ đợi.

Nghiêm lão gia tử ăn mặc một thân Đường trang (trang phục kiểu dáng thời nhà Đường) bước đến, tuy rằng tuổi đã ngoài tám mươi nhưng thân thể thoát nhìn vẫn tương đối khỏe mạnh.

“Đến sớm quá.” Lão gia tử quan sát hai người một phen.

Lâm Viễn Nhạc vội vàng vấn an “Gia gia mạnh khỏe!”

Nghiêm Uyên buồn cười “Cháu đưa Nhạc Nhạc tới thăm ông một chút.”

Lão gia tử lại đánh giá Lâm Viễn Nhạc một hồi, vỗ vỗ vai hắn

“Cũng không tệ lắm, tuy rằng nhìn có chút ngờ nghệch.”

Nghiêm Uyên bật cười, nhẹ gật đầu.

Lâm Viễn Nhạc quá căng thẳng nên căn bản không kịp phản ứng

“À, à, phải.”

Lão gia tử nhíu mày

Lão gia tử nhíu mày, nhìn sang Nghiêm Uyên

“Ngốc như thế, thảo nào tiểu tử nhà cháu có thể giành được.”

Lúc này Lâm Viễn Nhạc mới phát hiện lời mình vừa nói, thoáng cái đỏ bừng mặt, ấp úng nhìn sang Nghiêm Uyên, sau đó liền bị nhéo má.

Hai người phụng bồi lão gia tử ăn cơm tối

Lúc đó Lâm Viễn Nhạc mới biết hóa ra Nghiêm Uyên còn có hai ông chú, song hình như cũng không ở trong nước.

Lâm Viễn Nhạc mới thở phào một hơi, xem ra Nghiêm Uyên không phải dòng duy nhất, nếu không thì làm vậy cũng tội lớn rồi (ý bạn Nhạc tội lớn này là để dòng họ Nghiêm tuyệt tự ấy mà).

“Chuyện của tiểu bối ta cũng mặc kệ, hai người thích nhau là được rồi.”

Nghiêm lão gia tử vân đạm phong thanh nói.

Lâm Viễn Nhạc nghe vậy kích động không thể che giấu, mở miệng gọi một tiếng gia gia, trực tiếp kêu bối rối với Nghiêm lão gia tử.

Nghiêm Uyên ở bên cạnh cũng mặc kệ, như vậy rất tốt.

Đúng vậy, hết thấy đều rất tốt.

——•.° TOÀN VĂN HOÀN °.•——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-nam-vung-khong-phai-lam-dai-tau>